

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Univerzita Hradec Králové
Ústav sociální práce

Neonacismus jako kvazináboženský fenomén

Miroslav Kappl

Gaudeamus 2014

Recenzovali:

PhDr. Peter Brnula, PhD.

ThDr. Martin Chadima, Th.D.

Jazyková korektura:

Mgr. Vendula Rychtrmocová

Edice texty k sociální práci

Řada: Vybrané kapitoly z teorií a metod sociální práce – sv. 11

Studijní materiál vznikl za podpory projektu

Inovace studijních programů sociální politika a sociální práce na UHK s ohledem na potřeby trhu práce (CZ.1.07/2.2.00/28.0127), který je spolufinancován Evropským sociálním fondem a státním rozpočtem České republiky.

ISBN 978-80-7435-373-4

Obsah

1	Úvod	4
2	Sávitří Déví	6
2.1	Sávitří Déví – životopis	6
2.2	Učení Sávitří Déví – vývoj a základní teze	8
3	Miguel Serrano	15
3.1	Miguel Serrano - životopis	15
3.2	Vývoj a základní východiska Serranova esoterického hitlerismu	16
3.2.1	Stvoření světa podle Miguela Serrana	18
3.2.2	Esoterický hitlerismus	21
4	William Pierce	27
4.1	William L. Pierce – životopis	27
4.2	Kosmoteismus	28
4.2.1	„Stezka“	29
4.2.2	„O živých tvorech“	30
4.2.3	„O společnosti“	32
4.3	Program Národní aliance	33
4.4	Cíle Národní aliance	36
4.5	Turnerovy deníky – instruktážní román pro ultrapravicové teroristy	39
5	Závěr	48
6	Literatura	50
7	Rejstřík	52

1 Úvod

Immanuel Wallerstein ve svém článku „Nové revolty proti systému“ popisuje určité zásadní diskuse, které souběžně probíhaly uvnitř antisystémových hnutí (levicových i pravicových) během posledních tří dekad 19. století a na počátku 20. století. Tyto diskuse se týkaly základního směřování strategií těchto hnutí v boji o dosažení moci, s jejíž pomocí by následně mohly být prosazeny jejich klíčové ideje v pokusech o změnu společenské reality. V těchto diskusích stáli na jedné straně zastánci orientace na ovládnutí státu s jeho mocenskými strukturami a na straně druhé se nacházeli zastánci orientace na získání hegemonického postavení v kultuře. V obou táborech nakonec zvítězila strategie orientovaná na politické ovládnutí státního aparátu, čehož důsledkem byla existence dvou nejkrvelačnějších režimů 20. století. (Wallerstein, 2012)

Ve skutečnosti lze ovšem pochybovat o tom, zda by extrémně pravicová a levicová hnutí dokázala získat politický vliv bez výraznějšího postavení v nejširší kulturní sféře. Autoři jako Antonio Gramsci či Luis Althusser vnímají téměř všechny oblasti kultury jako další významná bojiště politických idejí, kde dosažení dílčích vítězství může mít v dlouhodobé perspektivě silnější dopady než spíše nahodilá občasná přítomnost těchto extremistických stran v parlamentu či vítězství v pouličních bojích. Bez aktivní propagandy v nejširším slova smyslu by fašistická či komunistická hnutí v úsilí o nastolení svých režimů stěží dosáhla významnějších úspěchů.

Jak nakonec tyto pokusy o realizaci cílů obou zmíněných hnutí dopadly, není zapotřebí příliš připomínat. Významné fašistické a komunistické režimy se ještě během dvacátého století zhroutily, případně se postupně liberalizují či v mezinárodní izolaci svádí poslední boje o svoji existenci. Přesto ovšem nelze říci, že by návrat k těmto krajně levicovým či pravicovým experimentům byl naprosto vyloučený. V souvislosti s chronickou ekonomickou krizí a s postupující degenerací liberálně demokratických režimů ve stále zjevnější plutokratické způsoby vládnutí nelze s naprostou jistotou odmítnout jako nemožnou představu určité renesance extremistických hnutí, ať již pravicových či levicových. S ohledem na pokračující demografické změny v Evropě lze bohužel počítat i s případným příklonem k neofašistickým verzím extrémně pravicových hnutí.

Je obtížné predikovat, jak by mohly tyto nové experimenty vypadat v praxi, vývoj těchto hnutí může opět směřovat k mocenskému ovládnutí státu, stejně tak pravděpodobná je ovšem i taktika vytváření paralelních subkultur, maximálně se izolujících od okolní

společnosti, působících na lokální úrovni, ať již jsou jejich příslušníci rozptýlení v městském prostředí, či žijí pospolu v uzavřených venkovských komunitách. V současné době příklady takto fungujících subkultur známe a lze si jen stěží představit, jak by vypadala společnost, kdyby se tento typ hnutí masově rozšířil. V případě, že se nepodaří stabilizovat ekonomickou a politickou situaci západní společnosti, můžeme skutečně předpokládat výrazné společenské změny, stejně tak radikální jako byly ty, které česká společnost několikrát zažila během minulého století.

Za nejvíce nebezpečnou variantu dalšího vývoje společnosti lze na základě výrazných historických zkušeností jistě nahlížet hrozbu masivního rozvoje neonacistických proudů v kontextu širšího extrémně pravicového hnutí, které jsou nebezpečné nejen kvůli svým stále stejným základním ideologickým východiskům (rasismus a zejména antisemitismus), ale i díky stále zřetelnějšímu trendu, který lze ve vývoji těchto hnutí vyzorovat. Tím je proměna těchto hnutí z politických iniciativ na kultury kvazináboženského charakteru.

Proč je nutné vnímat neonacistická kvazináboženská hnutí a kultury jako nebezpečné, je zřejmé. Je bohužel smutnou zkušeností celého lidstva častý výskyt určitého náboženského fanatismu, vedoucího někdy v kruté popření těch nejvyšších hodnot, které nám zakladatelé a významné osobnosti jednotlivých náboženství obvykle darovali z těch nejušlechtlejších pohnutek citů lásky, solidarity a soucitu. Tím spíše lze očekávat to nejhorší v případě neonacistických pohanských kultů, jejichž zakladatelé vysokými humanitními ideály příliš nedisponovali.

Nejvýznamnější z těchto osobností a jimi založených kultů představí následující kapitoly. Při čtení následujících stránek mějme na vědomí, že i když v současnosti působí tyto metafyzické koncepty a hnutí jako cosi obskurního a iracionálního, nepovažujme to prosím za něco nehodného naší pozornosti. Se stejným postojem přistupovali lidé k Hitlerovi ve 20. a 30. letech minulého století. Dnes můžeme říci, že vedle jiných faktorů právě i absence důkladné reflexe a kritiky nacistické ideologie přispěla k tomu, že lidé poněkud lehkomyšlně darovali Hitlerově NSDAP ve volbách své hlasy. Výsledkem byla katastrofa, která v mezinárodní politice odsunula poválečnou Evropu na okraj bezvýznamnosti, do role vazalských států dvou nových světových velmocí.

2 Sávitří Déví

Maximiani Portasová, v neonacistické scéně více známá pod jménem Sávitří Déví, se od nejtělejšího mládí netajila svým odporem vůči křesťanství a judaismu. Svůj duchovní domov našla v hinduismu, k jehož nesčetným směrům a odnožím přispěla obskurním mýtem o Adolfu Hitlerovi, kterého považovala za vtělení nejvyššího Boha do lidské osoby. Její nový indo-árijský kult zaujal v druhé polovině 20. století neonacistické intelektuály, kteří hledali ideální náboženství pro árijce¹ v jiných než semitských monoteistických náboženských systémech. Tato kapitola představuje její stručný životopis a vývoj její osobní víry a teologie.

2.1 Sávitří Déví – životopis

Sávitří Déví se narodila jako Maximiani Julia Portasová 30. září 1905 v Lyonu jako jediné dítě v rodině britky Julie Portasové (rozené Nashové) a Maxima Portase, jejího muže řecko-italského původu. (Fowler, 2007, Goodrick-Clarke, 2011)

Dětství prožila v Lyonu, kde navštěvovala Katolickou školu v Suchetské ulici. Již v pěti letech se stala vegetariánkou a postupem doby i vášnivou ochránkyní zvířat a přírody. Odmítala a kritizovala jako kruté pokusy na zvířatech obchody s kožešinami a cirkusy. Lásky ke zvířatům se později stala organickou součástí jejího pohanského esoterického světového názoru. (Fowler, 2007, Goodrick-Clarke, 2011)

Během dospívání Maximiani Portas navštěvovala lyonské Lyceum Anatola France, studium střední školy zakončila v roce 1923 s vyznamenáním. V roce 1924 zahájila bakalářské studium filozofie na Lyonské univerzitě a s ohledem na mimořádné školní výsledky již v dalším roce zahájila magisterské studium, které zakončila v roce 1926. V roce 1928 Maximiani Portasová nastoupila do doktorandského studia filozofie, které v roce 1935 zakončila získáním Ph.D. titulu. (Fowler, 2007, Goodrick-Clarke, 2011)

¹ Pojem „árijci“ původně označoval příslušníky příbuzných indoevropských jazykových skupin, které se zřejmě vyvinuly ze společného jazykového prázákladu. Od druhé poloviny 19. století začal pronikat tento pojem i do ideologických diskursů jako označení pro příslušníky vůdčí bílé rasy, odlišujících se od příslušníků dalších ras světlou pletí, častým výskytem modrých očí a plavých vlasů, a především vyššími duševními vlastnostmi a schopnostmi. (Budil, 2002) Politicky byl tento pojem zdiskreditován nacistickým genocidním režimem, nicméně i současná genetika jednoznačně odmítá platnost jakýchkoliv hypotéz, podle kterých mezi jednotlivými lidskými skupinami existují tělesné a duševní rozdíly. Pojem „árijci“ je v tomto textu užíván i přes výše uvedená omezení, neboť neexistuje žádný vhodný ekvivalent k tomuto výrazu.

Ještě před dokončením svého doktorandského studia se ve svých 27 letech Maximiani Portasová rozhodla k důležitému životnímu kroku, a sice k odstěhování do Indie, tehdejší největší britské kolonie. Zde vstoupila do ašramu Rabíndranátha Thákura v Šántinikétanu v bengálském Bolpuru, kde se začala učit hindštinu a seznamovat se s indickou kulturou. V roce 1936 přijala Maximiani Portasová jméno Sávitrí Déví, na počest ženského slunečního božstva. Právě během tohoto svého pobytu v Indii vytvořila Sávitrí Déví svoji excentrickou teorii o Hitlerově božském původu, která ji proslavila v poválečných neonacistických kruzích. (Fowler, 2007; Goodrick-Clarke, 2006, 2011)

Po vypuknutí války začala Sávitrí Déví, jako osobě všeobecně známé svými sympatiemi k nacismu, hrozit deportace z Indie či uvěznění, a proto vstoupila do účelového manželství se svým přítelem Asítou Krišnou Mukheredžím, indickým nacionalistou a stoupencem nacismu, které jí zajistilo britský pas a možnost cestovat po celém světě. (Goodrick-Clarke, 2011)

Po válce se Sávitrí Déví rozhodla odjet do Německa posílit ducha odporu Němců věrných Adolfu Hitlerovi a jeho nacionálně socialistické ideologii. Během tří delších cest po Německu (s přestávkami ve Francii a Británii) se dávala náhodně do řeči s Němci, mezi nimiž často rychle dokázala nalézt stále přesvědčené nacisty, se kterými navazovala srdečná přátelství a které povzbuzovala k další věrnosti jejich vůdci. Vedle toho ponechávala na veřejných místech propagandistické letáky, ujišťující německé občany o tom, že jejich vůdce žije a že se brzy vrátí, aby znovuobnovil Třetí říši. (Goodrick-Clarke, 2011)

Britské úřady ji na základě této činnosti v roce 1949 zatklly a odsoudily k třem letům vězení. Sávitrí Déví nesla toto uvěznění jako hrdinskou oběť a nezdálo se, že by ve vězení nějak strádala. Díky tomu, že ve vězení potkala bývalé fanatické nacistky, uvězněné za válečné zločiny a za podíl na genocidě židovského národa, stala se krátká doba, kterou zde strávila, spíše tím šťastnějším obdobím jejího života. Po půl roce byla po oficiální žádosti svého manžela propuštěna a vyhoštěna z Německa. (Goodrick-Clarke, 2011)

V dalších letech cestovala po celém západním světě (s občasnými návraty domů do Indie) a pomáhala vytvářet a udržovat mezinárodní síť neonacistických stran a intelektuálů. Aktivně přispívala do neonacistických časopisů a vydávala knížky na různá témata (ochrana přírody, hinduismus, nacismus, osobní vzpomínky na poválečné putování po Německu, kritika křesťanství). Mezi její osobní přátele patřili prominentní nacisté

a neonacisté, jako např. Hans-Ulrich Rudel, Otto Skorzeny, Léon Degrelle, George Lincoln Rockwell, Ernest Zündel, Miguel Serrano a mnozí další. (Goodrick-Clarke, 2006)

Sávitří Déví zemřela 22. října 1982 ve Velké Británii. Její ostatky byly uloženy ve Spojených státech amerických, v nacistické síni slávy v Milwaukee ve Wisconsinu, zřízené Americkou nacistickou stranou pro významné osobnosti nacistické a neonacistické scény. (Fowler, 2007, Goodrick-Clarke, 2011)

2.2 Učení Sávitří Déví – vývoj a základní teze

Sávitří Déví se od dob svého dospívání zajímala o pohanské mytologie západu, což s ohledem na její řecký původ nebylo nic nepochopitelného. Celkem rychle dospěla k názoru, že křesťanství a další monoteistická náboženství, která nahradila původní pohanské mytologie, nepředstavovala pro obyvatele Evropy přínos, ale spíše úpadek. Pod vlivem četby francouzského básníka Charlese Leonta de Lisle a filozofa Friedricha Nietzscheho začala vnímat křesťanství jako árijcům cizí náboženství, které dovedlo jejich národy k úpadku (Goodrick-Clarke, 2011), ze kterého se začaly vzpamatovávat až v období renesance, kdy se evropští intelektuálové začali obracet i k jiným antickým filozofům, než pouze k Aristotelovi v podání Tomáše Akvinského. Následný rozvoj vědy a úpadek autority křesťanské církve, po kterém přišlo období evropské dominance celému světu, jistě pro Sávitří Déví představovaly spolehlivý důkaz o škodlivosti semitských monoteistických náboženství pro evropského *árijského* ducha. Přirozeným a logickým důsledkem tohoto uvědomění se stalo její celoživotní hledání takového náboženství, které by bílým Evropanům dodávalo sílu zastavit aktuální plíživou „judaizaci“ společnosti (prostřednictvím liberalismu a komunismu) a udržet si politickou i kulturní nadvládu nad celým světem.

Objektem jejího intelektuálního zájmu se na prahu její dospělosti staly hinduistické koncepce náboženství, nabízející určité cesty k sebezdokonalení lidských bytostí (a určité cesty k Bohu), svým pojetím výrazně odlišné od židovsko-křesťanského pojetí spásy. Tyto koncepce zároveň nabízely odlišný model společenského uspořádání státu, který se výrazně lišil od liberalistického i komunistického rovnostářství, což byl ultrakonzervativní kastovní systém, odsuzující *neárijce* k nezměnitelnému dědičnému postavení na spodních příčkách společnosti. Tyto koncepce Sávitří Déví silně zaujaly a rozhodla se poznat

hinduistickou tradici osobně, bez jakéhokoliv zprostředkovatele. Odstěhovala se do Indie a vstoupila do zmíněného Thákurova ášramu, vstřícnému vůči návštěvníkům ze západu, kde se jí dostalo prvního zasvěcení do hinduistické víry a filozofie.

Během několikaletého pobytu v Indii si Sávitří Dėví vytvořila na základě nahodile posbíraných ověřených zpráv i naprostých fám určitou teologickou koncepci, ve které ztotožnila Adolfa Hitlera s desátým božským avatárem *Kalkim* - vtělením boha Višnu, očekávaným a obávaným vládcem tohoto temného věku (věku *kalijugy*). (Goodrick-Clarke, 2006, 2011)

V eseji „Hitlerismus a hinduismus“ Sávitří Dėví uvádí některé z těchto informačních zdrojů i svá odůvodnění, proč bychom měli těmto uvedeným domněnkám o Hitlerově mesiášském poslání věřit. Jedná se o celkem svéráznou sofistickou teorii, se kterou by ovšem většina Hindů měla potíže se ztotožnit. Nicméně mimo indický kontext může tato teologická koncepce působit celkem důvěryhodně a mnoho povrchních příznivců hnutí *new age* se sympatiemi k nacismu může určitým způsobem okouzlit.

Výchozím bodem uvažování Sávitří Dėví je myšlenka přirozené nerovnosti všech bytostí, která je důsledkem rozdílné míry úsilí, které jednotlivé konkrétní bytosti vynaložily, aby postoupily dále na cestě spirituálního růstu, kterým by si vše živé mělo projít, a který může také trvat nesmírný počet životů. To je jedna ze základních premis hinduismu, kterou potvrzují nejrůznější hinduistické posvátné texty. Za touto premisou stojí předpoklad, že lidská duše (*átman*) je neoddělitelnou součástí Boha (*bráhman*), a že cílem jejího usilování je uvědomění si této skutečnosti, což s sebou přináší prožitek *božství* (*samadhi*), což je nejvyšší a zároveň absolutní štěstí (*ánanda*), kterého lze dosáhnout. Člověk, který tohoto stavu dosáhne, je nazýván *džánin*. Vlastnosti takového člověka popisuje Sávitří Dėví následujícími slovy:

„sám v sobě uskutečnil bráhman-átman a v důsledku toho ‚ví‘ o pravdě... ‚moudrý‘, ‚vědoucí‘, někdo, kdo si je prostřednictvím vlastní zkušenosti dokonale vědom věčné pravdy, která vyjadřuje podstatu vesmíru; hierarchického charakteru jeho viditelných (i neviditelných) manifestací v čase i mimo něj; přirozenosti a postavení bohů, lidí a jiných stvoření, živých i neživých, ve světle jedné nevýslovné pravdy, která stojí za, v i nad tím vším: bráhman-átmanu hinduistických spisů starých tisíce let. To samozřejmě předpokládá vědění o velkých manifestačních zákonech, které u všech tvorů předcházejí zrození, životu, smrti, znovuzrození i osvobození z koloběhu zrození a znovuzrození, a tím o základní

nerovnosti stvoření, včetně národů – a ras – o nerovnosti duší i o nerovnosti těl a – na sociální úrovni – o snaze po řádu, jenž je přesným obrazem této nerovnosti v rámci univerzální božské hierarchie – vědění o jednotě toho všeho v rámci hierarchické rozmanitosti.“ (Sávitří Dėví, 2012)

V tomto ohledu se názory Sávitří Dėví v zásadě stále shodují s tvrzeními, která bychom našli v posvátných spisech hinduismu. Sporné ovšem je, zdali lze za takového člověka považovat i Adolfa Hitlera, který v mnoha ohledech nezapadá mezi ostatní mytické avatary, a přesto ho Sávitří Dėví identifikovala jako jednoho z nich, s odůvodněním, že avatár pro současný temný věk *kalijugy* bude dosti specifický: v podobě asketického bojovníka. Neexistuje totiž žádný důkaz pro hypotézu, že by Hitler byl do nějaké významné míry obeznámen s indickou teologií a filozofií, či dokonce že by je preferoval a případně je šířil, jako každý velký avatár, mezi obyvatelstvo své říše. Z tohoto pohledu je ztotožnění Adolfa Hitlera s desátým božským avatárem *Kalkim* pro ortodoxní hinduismus naprosto nevěrohodnou ideou a není ničím více než vrtochem excentrické dámy, fanaticky oddané nacismu, se zálibou v exotických filozofických systémech.

Důkazy, které Sávitří Dėví uvádí ve zmíněné stati, jsou v podstatě dosti chatrné, i když jim nelze upřít určitou emocionální působivost. První důkaz může mít v kontextu hinduismu určitou váhu, protože pochází od seberealizovaného mistra (za kterého je pravověrnými Hindy obecně považován) Šrí Ramany Maháršiho. Sávitří Dėví uvádí bez jakéhokoliv odkazu údajný výrok tohoto uznávaného mystika, který na otázku, co soudí o Adolfu Hitlerovi, odpověděl, že je to *džánánin*, tedy bytost, „*jejíž postavení mezi stvořeními [je] zcela na vrcholu hierarchie*“. (Sávitří Dėví, 2012) Slova tohoto mystika mohou na určité rovině představovat skutečně silný argument, protože realizovaný mistr má jistou autoritu. Obvykle je ovšem mistr považován za odborníka ve věcech filozofických a duchovních a povětšinou je na ně svými žáky či návštěvníky dotazován. Stěží lze ovšem předpokládat, že svatí muži musí být dobře obeznámeni se zahraniční politikou, případně že by využili svých získaných nadlidských schopností na získání přesného vhledu do politiky státu na druhé straně světa, tedy do něčeho, co je považováno za něco nízkého a neduchovního.

Ještě více pochybností lze mít nad tím, jestli význam těchto Maháršiho slov je tak jednoznačný, jak se Sávitří Dėví domnívala.

Ramana Mahárši byl znám svými sympatiemi k *advaitistické* („nedualistické“) filozofii, která předpokládá trvalou a nikdy nezrušitelnou jednotu *brahmanu s átmanem*. Jinými slovy, Mahárši byl stoupencem filozofie, podle které je naše každodenní zkušenost oddělenosti lidského já od nejvyššího Božství pouze dočasnou iluzí, která zmizí s tím, jakmile si uvědomíme tuto jednotu. Z pohledu této nauky jsme všichni a vždycky *džáníny*, kteří si jen dočasně neuvědomovali či stále neuvědomují své božství. K dosažení plného uvědomování svého božství – trvalého *samádhi*, není zapotřebí procházet mnoha dlouhými životy, pokud člověk začne opravdu aktivně cvičit vhodné metody *jógy*. S ohledem na to, že jsme v hlubinách svého bytí v naprosté jednotě s *brahmanem*, je možné dosáhnout trvalého *samádhi* pouhým rozpomenutím si na tento svůj božský původ. Tyto teze Ramana Mahariši svým návštěvníkům i žákům často připomínal, a v tomto ohledu jeho promluvy často zahrnovaly výroky označující spolubesedníky jako *džáníny*, s výhradou, že si to zatím neuvědomují. (Mahárši in Godman, 2012) V tomto ohledu je samozřejmě i Adolf Hitler *džánínem*, který si pouze ještě neuvědomil své Božské Já. Přisuzovat mu v tomto ohledu jiné zvláštní postavení nemá naprosto žádné opodstatnění. Adolf Hitler měl svými projevy chování a svým smýšlením skutečně daleko k očekávanému mytickému poslednímu avatáru, který nastolí panství *dharmy*, čili cesty *pravdy a poznání*, směřujícího k nekonečné *blaženosti (ánanda)*.

Druhý důkaz Sávitří Díví pro její tušení, že Hitler je výjimečný muž, mesiáš tohoto věku, pocházel naopak od neprivilegovaných vrstev obyvatelstva Indie, byl to v podstatě pouhý „hlas ulice“. Sávitří Díví často ve svých spisech zmiňovala svoji vzpomínku na příhodu, která se odehrála během jejího pobytu v Indii. Sávitří Díví jako manželka muže z bráhmanské kasty měla k dispozici sluhu Khudiráma, pocházejícího ze spodní kasty šúdrů, který ji jednoho dne (v roce 1940), poté co se vrátil z trhu, překvapil prohlášením, ve kterém vyjádřil přání, aby její Vůdce vyhrál válku. Následný dialog Sávitří Díví popisuje těmito slovy:

„Zeptala jsem se ho: ‚Proč jsi tak rozhodně na straně Vůdce? Je to proto, že právě vyhrává?‘ (Francouzské tažení bylo v té době téměř u konce.)

Khudirám řekl: ‚Ne, byl bych na jeho straně, i když by prohrál, ale modlím se k bohům, aby mohl vyhrát.‘

‚A jak to? Co víš o válce?‘

A negramotný chlapec k mému dalšímu překvapení odpověděl: ‚Možná jsem nevědomý kluk, ale na trhu jsem potkal jednoho mnohem staršího než já; musí mu být kolem dvaceti – učeného kluka, co umí dokonce trochu mluvit anglicky, a ten mi vyprávěl, že váš Vůdce tuhle válku v Evropě bojuje, aby mohl odstranit bibli a na její místo na celém Západě zavést Bhagavadgítu!‘

Napadlo mne, jaká by asi byla reakce Adolfa Hitlera, kdyby znal interpretaci, jaké se jeho válečným cílům dostalo na rybím trhu v Kalkatě. Ale pomyslela jsem na úryvek z prvního zpěvu Bhagavadgíty ve francouzském překladu z 19. století od Eugène Burnoufa: ‚Ze zkažení žen vzniká smíchání kast (to znamená ras, neboť kasty původně odpovídají rasovým rozdílům); ze smíchání kast vzniká ztráta paměti (to znamená, že se zapomíná, kdo byli vlastní předci), ze ztráty paměti vzniká ztráta pochopení a z toho všechno zlo!‘

Bleskově mi projelo hlavou: ‚To je vskutku nejstarší známé vyjádření ducha Mein Kampf.‘ A chlapci jsem pověděla: ‚Tvůj starší přítel má pravdu. Náš Vůdce bojuje za to, aby se árijský Západ vrátil k věčným árijským hodnotám, jež jsou chváleny v Bhagavadgítě. Dám ti teď den volna a jednu rupii, abys mohl pozvat své přátele. Jdi a všechno jim pověz – vyprávěj každému, koho potkáš, co ti ten velký kluk z trhu řekl. Má pravdu!‘

Khudirám byl unesen a hnal se radostně ke dveřím, ale já jej ještě na okamžik zadržela, abych mu položila další otázku. ‚Modlíš se za vítězství našeho Vůdce, za naše vítězství,‘ řekla jsem. ‚Nuže víš, že ty, jestliže válku vyhraje a vliv mého Vůdce dosáhne až na konec světa, zůstaneš v našem Novém řádu vždy tím, kým jsi: mahéšja, šúdra?! Nejsi Árijec. Nový řád ti žádné výsady neposkytne. Ty jsou – jako v předchozích staletích – vyhrazeny bráhmanům nebo kšatrijům světlé pleti, kteří v Indii zůstanou na vrcholu hinduistické společnosti. Máš našeho Vůdce, když to víš, stále ještě rád?‘

Hoch z tropů, hlas negramotných hinduistických mas, bez váhání zvolal: ‚Samozřejmě, tím spíš, že to teď vím! Protože to znamená, že duch vašeho Vůdce je v souladu se šastrami – že váš Vůdce zná pravdu, že chce, aby svět setrval na pravdě, jak to chtěli oni Velcí, kteří šastry předávali dál svým žákům. Jestli já, pouhý jednatel, budu v tomto světě povýšen nebo ne, už nemá význam; jediné co platí je pravda bohů, která – teď to vím! – je také pravdou našeho Vůdce. Jestliže jsem se narodil jen jako mahéšja, tak je jisté, že jsem v mnoha mých minulých životech hřešil. Ale tentokrát se řídím šastrami – to znamená, že se nepošpiním jedením zakázaných jídel, nezačnu si s dívkou jiné kasty a tak dále – pak se příště narodím, jestli se narodím, do lepší rodiny. A po několika tisících letech – čas nic

neznamená – kdo ví: mohl bych se narodit jako syn bráhmana nebo možná v Evropě jako jeden z mladých mužů, kteří bojují za ideály vašeho Vůdce. Kdo ví?‘‘‘ (Sávitří Díví, 2012)

I když se jedná o zajímavý a celkem působivý příběh, nevyjadřuje nic více než určitý zvláštní rys lidového hinduismu, který často mezi božstva svého rozbujelého pantheonu zařazoval velké hrdiny - vládce, jimž přisuzoval nadlidské vlastnosti. Adolf Hitler nebyl jediný, komu se dostalo této pocty - za božského reka byl Hindy ze spodních vrstev např. považován paradoxně i ateista Josef V. Stalin. (Goodrick-Clarke, 2011) Ani v tomto ohledu nemá tedy takový argument žádnou sílu.

V roce 1958 Sávitří Díví uvedla do širšího povědomí další svůj důkaz pro božské poslání svého vůdce Adolfa Hitlera, a to v knize *The Lightning and the Sun*, kde jako první z nacisticky orientovaných autorů zmínila jednu ze vzpomínek Hitlerova přítele z mládí Augusta Kubizeka, který identifikoval moment, kdy se z obyčejného mladíka s uměleckými zájmy stal budoucí řečník, vizionář a vůdce. (Goodrick-Clarke, 2006) Bylo to údajně v listopadu 1906 v Linci, po návštěvě Wagnerovy opery *Rienzi*, po které Kubizek s Hitlerem ještě chvíli bloumali po městě a nechávali v sobě doznít emocionální zážitek, který v nich toto umělecké dílo zanechalo. Vystoupili lineckými ulicemi na kopec Freinberg, kde se Hitler konečně rozmluvil. Kubizek popisuje jeho tehdejší proslov následujícími slovy:

„Adolf stál přede mnou. Náhle uchopil moje obě ruce a pevně je držel. Takové gesto jsem u něj neznal. Ze síly jeho stisku bylo cítit, jak hluboce je otřesen. Jeho oči se leskly horečnatým vzrušením. Nemluvil obratně jako jindy, jeho slova zněla drsně a chraptivě. Z jeho hlasu jsem poznal, jak ho dnešní zážitek rozjitřil. Pozvolna začal mluvit volněji. Nikdy předtím a nikdy potom jsem neslyšel Adolfa Hitlera mluvit tak jako v této hodině, když jsme stáli osamělí pod hvězdami, jako kdybychom byli jedinými tvory na této planetě.

Nedokážu jeho slova opakovat, je to nemožné.

Všiml jsem si v té chvíli něčeho podivného, co jsem u něj ještě nikdy nepozoroval, i když ke mně hovořival rozrušeně. Bylo to, jako kdyby z něj mluvilo jeho druhé já, které jeho samotného ohromilo stejně jako mne.

O strhujících řečnících se říká, že se opájejí vlastními slovy. U něj tomu tak v žádném případě nebylo. Měl jsem dojem, jako kdyby se sám podívoval a byl uchvácen tím, co se z něj tak živelně řinulo. Neodvažuji se to posuzovat. Byl to stav extáze, čirého vytržení. Všechno, co zažil při Rienzim, přesunul z velkolepé podívané na jinou, jemu vlastní rovinu.

Spíše byl dojem z díla jen vnějším impulsem, který ho přiměl k řeči. Slova z něj plynula jako povodeň, která protrhla praskající hráz. Znamenitými a strhujícími větami přede mnou rozestřel budoucnost svoji a svého národa.

Doposud jsem byl přesvědčen, že chce být umělcem, malířem, případně stavitelem nebo architektem. O tom nebylo v této chvíli ani řeči. Šlo mu o něco vyššího, co jsem moc dobře nechápal. Zatím jsem měl za to, že povolání umělce pro něj znamená nejvyšší dosažitelný cíl. Nyní ale hovořil o úloze, kterou přijme z rukou lidu, aby ho vyvedl z otroctví ke svobodě.

V tomto okamžiku ke mně ještě mluvil všem naprosto neznámý mladík. Hovořil o zvláštní misi, která mu je určena. Byl jsem jediným člověkem, k němuž mluvil, a nerozuměl jsem mu. Muselo uplynout ještě mnoho let, než jsem pochopil, co pro něj tato všemu pozemskému vzdálená hvězdná hodina znamenala. ...

Když jsem byl těsně před začátkem války poprvé jako host říšského kancléře v Bayreuthu, napadlo mě, že udělám svému hostiteli radost, kdy mu tuto noc na Freinbergu připomenu. ... Ale už při svých prvních slovech jsem vycítil, že si onu hodinu do všech podrobností pamatuje přesně. Zjevně se radoval, že ho v tom svými vzpomínkami utvrzují. Byl jsem také svědkem, když Adolf vyprávěl paní Wagnerové, jejímiž jsme byli hosty, o všem, co se událo po představení Rienziho. Také moje vzpomínky tím byly dvojnásob potvrzeny. A nikdy nezapomenu na slova, jimiž Hitler své vyprávění paní Wagnerové uzavřel. Řekl vážně: „Tenkrát všechno začalo.““ (Kubizek, 2012, s. 112-114)

Problém je v tom, že tento příběh nicméně ve skutečnosti nedokazuje nic více, než že Hitler byl poměrně sugestibilní osobou se schopností upadat samovolně do stavu hlubšího transu (např. pod vlivem vysoce emocionální hudby), a že jeho podvědomí mělo tendenci ztotožňovat se s archetypem postavy lidového vůdce, jakým byl např. ve starém Římě tribun Rienzi. Přesto Sávitří Díví i její následovníci sdíleli na základě těchto Kubizekových vzpomínek ničím neopodstatněnou víru, že Adolf Hitler si byl vědom svého božského vyvolení, a že stejně jako nenáviděný židovský mesiáš přinesl tu největší možnou oběť ve prospěch dalšího přežití *árijského* lidstva – svůj život.

3 Miguel Serrano

Miguel Serrano, výstřední chilský diplomat, se v neonacistické scéně stal průkopníkem a hlasatelem „mystického nacismu“, v jeho pojetí eklektického mixu všech důležitých okultních mýtů, vztahujících se k Hitlerovi a jeho nejbližším spolupracovníkům. Jako celek je jeho nauka záležitostí na hranici stravitelnosti, nicméně v dílčích aspektech je mnoha neonacisty oceňována jako inspirativní a následováníhodná. Další řádky přiblíží život tohoto rozporuplného muže, i vývoj a základní principy jeho mystické nauky.

3.1 Miguel Serrano - životopis

Miguel Serrano se narodil 10. září 1917 v hlavním městě Chile jako nejstarší syn v rodině Diega Serrana Manteroly a hraběnky Berty Fernández Fernández ze Sierra Bella.

Dětství Miguel Serrano prožil v Santiagu u své babičky z otcovy strany, která se ho ujala po smrti jeho rodičů (matka zemřela v jeho pěti letech, otec v osmi letech), a vychovávala ho spolu s jeho dvěma mladšími bratry a sestrou. (Goodrick-Clarke, 2006)

V letech 1929 až 1934 navštěvoval Serrano německou střední školu Internado Nacional Barros Arana, kde se účastnil bohatého kulturního života. Po krátkou dobu se jako mladík ztotožňoval s komunistickými ideály, nicméně již v roce 1939 se veřejně přihlásil k ideologii Chilské nacistické strany. Začal psát do jejích stranických novin *Trabajo*, v r. 1941 začal posléze vydávat vlastní čtrnáctideník *La Nueva Edad*, finančně podporovaný německou ambasadou. Mezi nejfrekventovanější témata tohoto časopisu patřil antisemitismus, německá nacistická ideologie a filozofie, antikomunismus, vedle toho i reportáže a novinky z nacistických vítězných válečných tažení. (Goodrick-Clarke, 2006)

Po válce se Serrano zúčastnil chilské expedice vojenského námořnictva do Antarktidy, od které si sliboval možnost nalezení úkrytu Adolfa Hitlera, kterému se dle jeho přesvědčení podařilo na sklonku války utéci z Berlína a schovat se před trestem spojenců právě někde poblíž jižního pólu. (Goodrick-Clarke, 2006)

V letech 1953 – 1970 sloužil jako diplomat v nejrůznějších částech světa (Indie, Jugoslávie, Rumunsko, Bulharsko, Rakousko). Poté, co byl propuštěn z diplomatických služeb Allendeho vládou, rozhodl se zůstat ve Švýcarsku a zabývat se literární činností. V roce 1973 se vrátil po Pinochetově puči zpět do Chile, nicméně již zůstal u psaní knih,

jejichž témata a charakter nejlépe vystihuje termín „esoterický hitlerismus“. (Goodrick-Clarke, 2006)

Vzhledem ke své diplomatické a literární činnosti měl Serrano možnost potkat se a seznámit s mnoha osobnostmi kulturního, náboženského a politického života. Mezi jeho přátele tak patřili různorodé osobnosti jako např. Džaváharlál Nehrú, Indira Gándhí, Dalajlama, Carl G. Jung, Hermann Hesse, Ezra Pound, Julius Evola, ale i nacisté a neonacisté Léon Degrelle, Matt Koehl, Hans-Ulrich Rudel a Otto Skorzeny. (Goodrick-Clarke, 2006)

Miguel Serrano zemřel v roce 2009, ve věku 91 let. O jeho vlivu na současnou nacionálně socialistickou subkulturu svědčí fakt, že na jeho počest byly předními hudebními kapelami této scény vydány dvě kompilační CD, obsahující texty citující či odkazující na Serranovo dílo.

3.2 Vývoj a základní východiska Serranova esoterického hitlerismu

Serranova kvazináboženská koncepce získávala svoji výslednou podobu po období trvající několik desítek let. Prvotní impuls pro Serranův příklon od politické podoby nacismu k jeho faktickým či údajným esoteričtějším stránkám představovalo pozvání ze strany kulturního ataše italské ambasády Huga Gallo ke vstupu do tajemného chilského esoterického řádu, vedeného záhadným „F. K.“, německým emigrantem, který údajně strávil část svého života v Paříži, kde obdržel tajné zasvěcení v některé z jejích nesčetných proslulých teosofických či okultních lóží. Po vstupu do tohoto řádu v r. 1942 se Serrano od vůdce této lóže dozvěděl, že Adolf Hitler je v kontaktu s velkými bráhmanskými zasvěcenci a árijskými bohy, že disponuje schopností „*dobrovolně opustit své tělo a komunikovat s dalšími nehmotnými bytostmi*“ (Serrano, 2012), a že je dokonce sám jednou z těchto božských bytostí. (Goodrick-Clarke, 2006) Podle tohoto sdělení byl Hitler takovou osobou, která je v buddhistických zemích nazývána jako *tulku* či *bodhisatva* – čili osoba, která je de facto *osvícená*, ale přesto se stále inkarnující do lidského těla z důvodu nesmírného soucitu, který k lidstvu cítí. Svým způsobem lze připodobnit toto označení k pojmu *avatára*, který užívala při charakterizování Hitlerovy osobnosti již zmíněná Sávitrí Déví. Tento termín samotný Serrano později skutečně užíval a otevřeně se

hlásil k jejímu pojetí Hitlerova mesiášského poslání. Při popisu svého „esoterického hitlerismu“ v rozhovoru pro neofašistické noviny ETO ANTIDOTO v Řecku a pro THE FLAMING SWORD z Nového Zélandu přiznal určitou spřízněnost i dokonce inspiraci dílem Sávitří Déví, kterou vyjádřil těmito slovy:

„Hitler kdysi řekl: ‚Kdo si myslí, že národní socialismus je pouze politickým hnutím, nepochopil ve skutečnosti vůbec nic.‘ Národní socialismus byl vždy hitlerismem a hitlerismus vždy měl esoterické základy. Na konci 30. let a během války nebylo možné, či příhodné, aby byla tato skutečnost více známa. Nicméně po válce a po její zdánlivé prohře, neexistovala pro hitlerismus jiná cesta, než esoterického vývoje. Pro mě je esoterický hitlerismus archetyp kolektivního nevědomí, které používali Řekové pro pojmenování bohů – např. Apollón, který je Wotanem pro Němce a Višnuem a Šívou pro hinduisty – a je vývojem v jednotlivých a kolektivních duších skutečných hitlerovských válečníků. Je to staronové náboženství se všemi rituály a mýty, které je důležité objevit, či znovuobjevit. Ústředním dramatem je zjevení osoby Adolfa Hitlera na této Zemi, posledního avatára, který přišel stvořit obrovskou bouři, katastrofu, aby se tak probudili všichni, kdo spí, a zahájil Nový věk, který přijde po potopě. Proto jsme započali s počítáním nového letopočtu tohoto Nového věku s Hitlerovým narozením.

C. G. Jung v jednom předválečném rozhovoru přirovnal Adolfa Hitlera k Mohamedovi. Považujeme Mohameda za politika? Byl prorokem s obrovským politickým dopadem na celý svět. Já považuji Adolfa Hitlera za největší osobnost na světě a spočíst dopad jeho vizí, myšlenek a činů je dnes nemožné. Kdybychom o celé věci přemýšleli indoárijským způsobem, jako Sávitří Déví, museli bychom v Hitlerovi vidět inkarnaci věčnosti, avatára, tak jak je pojmenován v mé knize ‚Adolf Hitler: Poslední avatár‘ (‚Adolf Hitler: The Last Avatar‘).“ (Serrano, 2012)

S ohledem na výše uvedená slova, kterými Serrano přiznává určitou vnitřní příbuznost svého myšlení s avatárskou koncepcí Sávitří Déví, nepřekvapí snad ani jeho vysoké hodnocení, které její osobě přisoudil:

„Sávitří Déví byla největší válečnicí hned po Adolfu Hitlerovi, Rudolfu Hessovi a Josephu Goebbelsovi. Navíc byla první, kdo objevil skutečné tajemství a duchovní moc, skrytou za hitlerismem. Představila nové náboženství a zasvětila Hitlerovi svatyni v Indii. Sávitří Déví byla, stejně jako já, antikřesťan. Sama sebe zasvětila do toho, co já poznával celý život a poznávám doposud. Není vůbec náhodné, že španělští katolíci ve svých

publikacích útočí na Sávitří Déví, Ottu Rahna a mě. ... Jsem toho názoru, že Sávitří Déví bude pamatována jako největší sestra všech kněží esoterického hitlerismu – Wotanovou kněžkou.“ (Serrano, 2012)

Se Sávitří Déví spojuje Serrana nejen zde naznačený antikřesťanský postoj, ale dále i určité patologické nadšení pro (fyzický) antisemitismus a (metafyzický) antijudaismus. V souvislosti s odhalením Hitlerova mesiášského poslání se Serrano od vůdce řádu „F. K.“ dozvěděl, že válka proti Židům se nevede jen na vnější úrovni, ale i na úrovni vnitřních mystických dimenzí. Na členech řádu bylo proto požadováno, aby cvičili některé specifické druhy jógy, z nichž první místo zaujímala tantra (zejména potom *kundaliníjóga*). Mistr tohoto společenství díky svým schopnostem, získaným usilovným tantrickým cvičením, byl schopen dokonce navázat na tzv. astrální úrovni kontakt s Hitlerem, a to nejen během války, ale i po válce, kdy se dle jeho sdělení Hitler schovával v jakémsi hlubokém podzemním úkrytě, daleko od evropského domova, pravděpodobně kdesi v Antarktidě. Na základě toho předpokládal a věřil v Hitlerův návrat a v jeho konečné velké vítězství, znamenající vítězství *árijského* pohanského polyteismu nad semitským monoteismem. (Goodrick-Clarke, 2006)

3.2.1 Stvoření světa podle Miguela Serrana

Serranova esoterická koncepce nicméně nevychází pouze z výše uvedených obskurních, údajně védsko-árijských zdrojů, příkládajících význam klasickým indickým jogínským metodám *bhakti-jógy* a *tantrismu*. Serrano je neonacistickými intelektuály považován za zajímavého autora spíše pro své koncepty, které začal formulovat během následujících desetiletí. Tehdy se jejich obsah začal stále více podobat starým gnostickým mýtům, a to nejen co do obsahu, ale i vzhledem k jejich eklektické a poměrně komplikované formě.

Serranova koncepce vychází z klasického gnostického stvořitelského mýtu, přičemž v jeho verzi tohoto mýtu sídlí nejvyšší bohové (tzv. *divjové*), božské inkarnace nejvyššího božského principu, v jiné časoprostorové dimenzi, osvětlené tzv. Černým sluncem, prazdrojem spirituální síly, se kterou jsou tyto bohové propojeni. Drama stvoření lidstva podle tohoto mýtu začalo v tom okamžiku, kdy se božstvo nižší úrovně - gnostikům dobře známý Demiurg - rozhodl vytvořit svůj vlastní svět, hmotnou napodobeninu vyššího božského světa, ve kterém se prohlásil za jediného pravého Boha. Tento falešný bůh stvořil

svět hmoty, v jehož prostoru dal povstat stvořením zvířecí povahy, prapůvodním lidským bytostem. Tyto bytosti hmotné povahy postrádaly *ducha* a své existence prožívaly jakýmsi „robotickým“ způsobem (jako jakési biologické automaty, fungující bez svobodné vůle na prostém základě principu „akce-reakce“), ale přesto obsahovaly nepatrné drobné částičky *božského vědomí*, trpící v tomto našem pozemském žaláři hmoty. (Goodrick-Clarke, 2006)

Serrano na podkladě tohoto mýtu o původu popisuje určitou tajnou duchovní historii árijského lidstva, jehož počátky spatřuje v rozhodnutí nejvyšších bohů zasáhnout ve prospěch zmíněných pralidských bytostí, v jejichž fyzických tělech přece jen byly uvězněny jisté maličké jiskry božství, které tímto zakletím ve hmotný svět strádaly, a bez „nadpřirozeného“ zásahu zvenčí neměly pražádnou šanci vymanit se z tohoto koloběhu utrpení. Skupina těchto vysoce postavených bohů se proto inkarnovala do hmotného pozemského světa, aby vyučovala trpící „zvěrolidi“ stvořené démonickým Demiurgem (gnostiky i samotným Serranem ztotožňovaným s Jehovou Starého zákona) správnému myšlení a správnému chování, které jejich duše vysvobodí a dovede ke splynutí s nejvyšším Bohem. Tito bohové - *dívjové*, na Zemi známí jako Hyperborejci, začali zavádět mezi pralidmi kastovní systém a pokoušeli se spiritualizovat veškerou přírodu. Tento plán nicméně nevyšel. Někteří z Hyperborejců se začali stýkat s „dcerami lidí“ (čili s nižšími bytostmi – „opičími výtvoři Demiurga“), došlo ke smíšení a vzniku nových ras a v důsledku toho i k rozbití společenského řádu. Svět byl uvržen do chaosu. Božští Hyperborejci s nezřetěnou krví se schovali do hlubin Země, odkud se nadále pokoušeli duchovně působit na živé tvorstvo planety. Jedna z lidských ras nese ovšem v sobě ještě významný podíl božské krve původních Hyperborejců a to jsou Árijci (které Serrano označuje jako „podruhé zrozené“), kteří za pomoci svých božských předků („prvorozených“) mohou ještě zvrátit nepříznivý entropický vývoj života na Zemi. (Goodrick-Clarke, 2006)

Dle Serrana tomuto božskému poslání árijské rasy ovšem stojí v cestě jedna významná překážka, kterou představuje Demiurgem vyvolaná rasa – Židé, které považuje za „*genetické roboty se záměrem kontaminovat planetu Zemi*“. (Serrano, 2012) Ti představují v tomto světě pravou ruku Demiurga a jejich úkolem je árijským nadlidem v jejich božském úkolu zabránit. K tomu využívají vícero prostředků – falšování pravého náboženství, využívání nejrůznějších ekonomických systémů (marxismus, liberální kapitalismus) k ožebračování a zbídačování bílých lidí, a v neposlední řadě vymyšlení

a využívání různých rovnostářských politických systémů k rozvratu přirozených (na árijské hodnoty orientovaných) komunit a jejich rozmělnění mezi rasy zvířecích (neárijských) podlidí. Činí tedy všechno to, co jim připisuje známý falsifikát „Protokoly sionských mudrců“, se kterými se Serrano seznámil již v roce 1941 a kterým vždy bezvýhradně věřil, navzdory existenci nejrůznějších kritických rozborů, které prokázaly jejich prapůvod v málo známé beletristické satíře „Dialog mezi Machiavellim a Montesquiem v pekle“ od francouzského autora Maurice Jolyho. V tomto ohledu Serrano ani na okamžik nezapochyboval o jejich autenticitě a ještě v r. 1994 ve zmíněném rozhovoru pro časopis ETO ANTIDOTO pochvalně zmiňoval Hitlerovy zásluhy na vytvoření systému alternativnímu vůči liberalismu a komunismu těmito slovy:

„Národní socialismus – vytvořený a představený Adolfem Hitlerem – považuji za jediný systém v celé historii, který přinesl Nežidům řešení k vyřešení židovského systému ekonomického liberalismu a marxismu.

Adolf Hitler změnil vše. Skoncoval s lichvou a zlatým standardem, a nahradil je systémem, ve kterém pracující a jejich práce byla tím nejdůležitějším. Nejgeniálnější myšlenka byla zničení lichvy, jakožto prostředku, který Židům dovoluje žít bez práce, vždy být prostředníkem mezi výrobcem a spotřebitelem. Právě pro liberální a marxistický židovský systém to byla taková rána, že byla potřeba světová válka ke zničení Hitlera. Kapitál je pro tyto dva systémy vším.

Soustředíce sociální systém na jiné aspekty než ekonomické zájmy spolu s opuštěním lichvy se vše automaticky změnilo. Život je schopen být zduchovněn a ekonomika odsunuta na druhé místo. Během krátké doby jsme mohli ve Třetí říši vidět fantastické bujení ve všech duchovních sférách: v architektuře, umění, filosofii a vědě.“ (Serrano, 2012)

Válka proti Árijcům ovšem neprobíhá pouze zmíněnými „klasickými“ způsoby, které Židům podsouvali antisemité 19. století. Miguel Serrano taktéž zasvěceně popisuje nové technologie židovských nepřátel, proti kterým nemá obyčejný necvičený smrtelník obrany:

„Nepřítel pracuje mentálně, používajíc Kabalu a elektronické přístroje (tachyonové), promítající subatomární částice za účelem ovládnutí mysli. Ano, dnes se hlavní války vedou psychotronicky, technotronicky a kybertronicky. Hlavní válka je mentální, nazývána Kama Manasic. To znamená, že nepřítel útočí na mentální atmosféru Árijců, manipuluje jejich myšlenky a odděluje je od fyzických těl, měníc karmu a její duchovní vývoj. Svým

způsobem je celý svět těmito prostředky zhypnotizovaný, spolu s podprahovými zprávami nacházejícími se v dnešních médiích, stejně jako v lécích a nápojích jako Coca Cola, Pepsi Cola apod. Ano, mentální válka používá podobné strategie. Samozřejmě to vyžaduje speciální kázeň a výcvik, jako esoteričtí SS, nebo starověké náboženské vojenské řády z minulosti.“ (Serrano, 2012)

Zmíněné praktiky jsou dle Serrana ovšem opět pouhou napodobeninou přirozených božských technologií původních Hyperborejců, užívajících tzv. energii *vrilu*, čili magickou sílu energetické emanace Boha v podobě Černého slunce. Tato energie je stále obsažena i v krvi čistokrevných Árijců, nicméně v koncentraci, která příslušníkům árijské rasy neumožňuje běžně její magické schopnosti užívat. Pokud ovšem árijští lidé projdou tvrdým výcvikem, mohou se některým schopnostem prvorozené rasy Hyperborejců alespoň přiblížit. To je víceméně také jeden z hlavních cílů „esoterického hitlerismu“, Serranova náboženství určeného Árijcům tohoto věku. (Serrano, 2012; Goodrick-Clark, 2006)

3.2.2 Esoterický hitlerismus

Esoterický hitlerismus je dle Miguela Serrana více než politická ideologie či politicko-ekonomická teorie. Je to náboženství, jehož smyslem je transformace materialistického člověka starého věku v nového idealisticky orientovaného hrdinu - nadčlověka, který se jednoho dne stane opět bohem. Mezi předchůdce a inspirační zdroje patří nejrůznější (údajně árijské) esoterické tradice jako tantra-jóga, orfismus, katarská gnóze, buddhismus a hinduismus, starogermánské pohanství, hermetismus či středověká alchymie, stejně tak velký vliv na Serranovu metafyziku měla ovšem i koncepce daleko mladšího data – jungiánská analytická terapie. K té Serrano ovšem přistupoval spíše jako ke gnostické koncepci než jako k empiricky založené psychotherapeutické teorii.

Mocně na Serrana zapůsobila především Jungova esej „Wotan“ z roku 1936, ve které popisuje Hitlera jako ztělesnění určitého archetypu starogermánského boha Ódina (Wotana), čímž vysvětloval jeho politické úspěchy. V tomto krátkém textu se objevovala tvrzení, která určitým způsobem jitičila Serranovu představivost. Zejména to byla následující slova, která popisovala poněkud nejednoznačně Hitlera jako člověka posedlého nejvyšším germánským bohem:

„Na germánském fenoménu je působivé to, že jeden muž, jenž je zřejmě ‚posedlý‘, nakazil celý národ do té míry, že vše je uvedeno do pohybu a začalo se řídit vsříc záhubě. Případá mi, že Wotan jako hypotéza uspěl. Patrně jen spal v hoře Kyffhauser, než ho navštívili havrani a ohlásili úsvit dne. On je základním atributem germánské psyché, iracionální psychický faktor, který jako cyklón působí silným tlakem na civilizaci a odfoukává ji stranou. Zdá se, že ctitelé Wotana navzdory své svéhlavosti posuzují věci správněji než ctitelé rozumu. Patrně všichni zapomněli, že Wotan je germánská veličina prvotní důležitosti, nejpravdivější vyjádření a nepřekonané zosobnění základní kvality, která je charakteristická zvláště Němcům. ...

... Jsme stále přesvědčeni o tom, že moderní svět je svět rozumný, založený na našem úsudku o ekonomických, politických a psychologických faktorech. Pokud však na chvíli opomeneme, že žijeme v roce L. P. 1936 a odložíme stranou naši dobře míněnou a vždy humánní racionalitu, a namísto člověka zatížíme odpovědností za současné události Boha či bohy, zjistíme, že Wotan je docela vhodný jako přibližná hypotéza. Vskutku se odvažují ke kacírské myšlence, že nevyzpytatelné hlubiny Wotanova charakteru vysvětlují nacionální socialismus lépe než všechny tři racionální faktory dohromady. Není pochyby, že každý z těchto faktorů vysvětluje důležitý aspekt toho, co se děje v Německu, avšak Wotan vysvětluje ještě více. Zvláště osvětluje obecný fenomén, který je tak cizí každému, kdo není Němec, že zůstává nepochopitelný i po hluboké úvaze.“ (Jung, 2012)

Carl Jung (jako analyticky orientovaný psychoterapeut) dával při interpretaci mocenského vzestupu Hitlerovy NSDAP evidentně přednost psychoanalytickým vysvětlením před závěry sociologů a ekonomů, což mu nelze zazlívat. Přinejmenším lze díky Jungovi rozumět tomu, proč se v tak neutěšené situaci Německa 30. let 20. století stal nejpopulárnější právě Adolf Hitler a ne jiný demagog, ať již ultrapravicové či ultralevicové orientace. Když Jung mluví o Hitlerovi jako o ztělesnění archetypu pradávného germánského boha, zdůrazňuje přitom připravenost Němců tohoto boha následovat, protože se jedná o kolektivní archetyp, který má zejména v kolektivním nevědomí německého národa nejsilnější postavení.

Serrano s těmito Jungovými předpoklady nemohl nesouznít. Zejména po válce – s určitým odstupem a možností vnímat jemněji jistou kontinuitu událostí – výrazně vyniklo počáteční novopohanské a nekřesťanské zbarvení vzestupu německého nacionalismu, které Jung ve své eseji celkem přesně zachytil a popsal následujícími větami:

„Co je však více než zvláštní – do jisté míry opravdu pikantní – že starověký bůh bouře a zuřivosti, dlouho nehybný Wotan, procitá jako vyhaslý vulkán k nové činnosti v civilizované zemi, o které se dlouho myslelo, že středověk přerostla. Vidíme ho ožívat v německém hnutí mládeže, a hned na počátku byla na počest jeho vzkříšení prolita krev několika ovcí. Vyzbrojeni batohem a loutnou byli vidět blondatí mladíci a někdy i dívky jako nepokojní poutníci na každé silnici od Severního mysu až po Sicílii, věrní stoupenci putujícího boha. Později, ke konci Výmarské republiky, toulavou roli převzaly tisíce nezaměstnaných, které bylo možno potkat všude na jejich cestě bez cíle. Do roku 1933 již neputovali, ale pochodovali po stovkách tisíců. Hitlerovské hnutí doslova postavilo celé Německo na nohy, od pětiletých po veterány, a předvedlo podívanou, kdy národ táhl z jednoho místa na druhé. Poutník Wotan byl v pohybu. Byl viditelný, vypadal spíše ostýchavě v modlitebně sekty prostého lidu v severním Německu, oblečen jako Kristus na bílém koni.“ (Jung, 2012)

Co ovšem Serrana mohlo zaujmout z Jungova eseje věnovaného Ódinovi nejvíce, byla tvrzení spojující archetyp Wotana s oblastmi magie a všech dalších „*tajemství okultní povahy*“. (Jung, 2012) Desítky let předtím, než Powels a Bergier ve své knize *Jitro kouzelníků* zpopularizovali hypotézu o okultních aspektech německého nacismu, Carl Jung opatrně naznačil (stále z pozice psychoanalytika) existenci určité spirituální stránky nacionálního socialismu, což ze Serranova pohledu zcela jistě potvrzovalo slova mistra okultního řádu, kterého byl ve válečných dobách členem. Pozitivně jistě Serrano musel hodnotit i určitou Jungem naznačenou ambivalentní povahu božstva, když Ódinovu působení v duších Němců přiřkl určitá „*duševní nebezpečnost, před nimiž se křesťanství snažilo zachránit lidstvo*“. (Jung, 2012) Ještě více musel ocenit nakonec závěrečná slova Jungova eseje, která opatrně vyzývají Němce k návratu k pohanství, např. v podobě Hnutí německé víry Jacoba Hauera, kterého si Jung obzvlášť cenil jako inteligentního teoretika i mystika. I když Jung musel přiznat určité problematické jevy revivalu pohanství, věřil v jeho konečný pozitivní přínos:

„V Hnutí německé víry jsou lidé, kteří jsou dost inteligentní na to, aby nejen věřili, ale aby i věděli, že bohem Němců je Wotan, a ne křesťanský Bůh. Je to tragická zkušenost a žádná hanba. Vždycky bylo strašné upadnout do rukou živoucího boha. Jahve nebyl výjimkou z tohoto pravidla, a Filištiní, Edomité, Amorité i ostatní, kteří se nacházeli mimo

zkušenost s Jahvem, ji určitě shledávali mimořádně nepříjemnou. Semitská zkušenost s Alláhem byla pro celé křesťanstvo dlouho mimořádně bolestnou záležitostí. My, kdož stojíme stranou, příliš soudíme Němce, jako by byli zodpovědnými činiteli, ale spíše by bylo blíže pravdy považovat je také za oběti. Pokud nesporně svébytné hledisko uplatníme důsledně, jsme nuceni dovodit, že Wotan musí časem vyjevit nejen neklidnou, násilnou, bouřlivou stránku svého charakteru, ale také své extatické a mantické kvality – velice odlišný aspekt své podstaty. Pokud je tento závěr správný, nebyl by nacionální socialismus tím posledním slovem. Věci, které si v současnosti neumíme představit, jsou jistě skryté v pozadí, ale můžeme očekávat, že se objeví v průběhu příštích několika let či desetiletí. Wotanovo probuzení je krokem zpět do minulosti; proud byl zatracen a pronikl do svého starého koryta. Překážka však nevydrží navždy; je to spíše reculer pour mieux sauter, a voda překážku přesáhne.“ (Jung, 2012)

Nebude zcela jistě proto přeháněním, když Serranovu koncepci esoterického hitlerismu budeme nahlížet jako syntézu Jungovy teorie a východního tantrismu. Když např. Serrano popisuje árijského bohočlověka, který by měl být cílem přeměny běžného bílého evropského člověka, vyznávajícího ideály esoterického hitlerismu, popisuje ho jako člověka, který obnovil svou božskost - nikoliv ovšem jako „nevědomý bůh“, ale jako zcela „uvědomělý“ a „úplný“, ve smyslu Jungovy „individuace“. (Serrano, 2012) Pozorný čtenář Serranova díla si navíc nemůže neuvědomit, že ústředním pojmem, který tento autor užívá, je opět Jungem zavedený a proslavený pojem „archetyp“, jakožto určitý praobraz vtištěný v naší duši, inkarnovaný z generace na generaci, který se nemusí projevovat vždy otevřeně, ale přesto vždy ovlivňuje naše chování, což jsme mnohdy schopni si uvědomit až zpětně. Mluvíme-li potom konkrétně o Serranově esoterickém hitlerismu, jeho základem je archetyp osoby mudrce – válečníka, který pro mnoho lidí ve 20. století dokonale ztělesňoval právě Adolf Hitler. Dle Serrana se jedná o tentýž archetyp, který pro staré Germány ztělesňoval Ódin, či pro Hindy poslední avatar Kalki; přičemž se obecně jedná o archetyp, který je pro kolektivní nevědomí árijské rasy ten ústřední. Celkem optimisticky Serrano proto tvrdí, že se jedná o archetyp, který nelze z kolektivního nevědomí Árijců vymýtit:

„Nemohu předpovědět vyhlídky obnovení hitlerismu. Jediné co mohu říct je, že jsem vždy překvapen, jak se navzdory vymývající propagandě znovu a znovu mladí lidé rodí jako národní socialisté a obdivují Hitlera, jako by snad byli ‚převtělení‘, aby tak mohli

pokračovat v boji na Zemi. Právě toto mi dodává naději a novou energii pokračovat v boji. Hitler a svastika jsou stále a nesmrtelné symboly, zcela jistě archetypy, obdařené svou vlastní silou'. Archetypy budou pracovat samy, dokonce i bez našich nejlepších znalostí a i za naší vůlí a délkou života. To jest naší nadějí, naší vírou a jediným, co vím.

... je-li tu možnost nového náboženství, bude jím právě hitlerismus. Má v sobě všechny potřebné prvky: inkarnaci archetypu. A pracuje-li tento archetyp, pak jsme nuceni pracovat pro jeho úspěch, dokonce i naši nepřátelé jsou k tomu nuceni. Nic nemůže archetyp zastavit. I kdybychom toto nevěděli, budeme na konci triumfovat.“ (Serrano, 2012)

Serrano z výše uvedených vlastních interpretací Jungova konceptu archetypu potom vyvozuje, že učedník, který kráčí po cestě tantrické přeměny v Boha, se musí v určité chvíli maximálně ztotožnit s archetypem božského válečníka, jehož posledním představitelem byl Adolf Hitler, který z určité paralelní metafyzické dimenze vyučuje a posiluje adepty v jejich transformaci v určité „supersubjekty“, čili Bohy. Ve vnějším hmotném světě se ovšem dle Serrana tito válečníci zároveň stávají určitými „superobjekty“, které byly ve starověku nazývány jako *vimány* a které bychom dnes pravděpodobně označili jako UFO. (Aniž by v této transformaci v „superobjekt“ potřebovali nějakou novou vědu nebo technologii.) (Goodrick-Clark, 2006)

Důležitou úlohu přisuzuje Serrano ve svém novém náboženství esoterického hitlerismu tajným válečnickým řádům, pěstujícím okultní schopnosti jejich členů – příslušníků árijské rasy, přičemž sám sebe vnímal jako jejich určitého proroka, hlásajícího Hitlerův opětovný návrat. V rozhovoru pro časopis ETO ANTIDOTO skutečně přiznal existenci několika malých skupin, jejíž členové se prostřednictvím magických rituálů skupinově soustřeďují na Adolfa Hitlera jako zdroj božství, nebo „promítají“ svoji mysl do představ vítězného boje a zničení Nepřítele. (Serrano, 2012)

Při hodnocení Serranovy mýtické koncepce nemá smysl zaobírat se jeho naukou z pohledu seriózní vědy. Jedná se o novopohanský mýtus, který si svévolně přizpůsobuje indické filozofické koncepty a západní esoterické tradice, včetně jungiánské analytické terapie. Výsledky seriózních kulturně historických výzkumů a uznávané interpretace východního myšlení se naprosto mívají se Serranovými antisemitskými gnostickými koncepty, skrze které vysvětloval heretické a tajné kultury západu i předpokládané původní árijské mystické nauky východu. Serranovo dílo má spíše blíže k postmoderní *science-*

fiction ve stylu Williama Burroughse, H. P. Lovecrafta anebo L. R. Hubbarda, než k jakékoli tradiční uznávané esoterické koncepci. Osloví nicméně ty jednotlivce, kteří ve své touze po zbožštění svého Vůdce hledají jakoukoliv nauku, která této touze vychází vstříc a Hitlerovo božství legitimizuje. Serranova tantricko-gnostická nauka může určitě zaujmout ty hledače, kterým je cizí exotická indická vize Sávitří Díví.

4 William Pierce

Američan William Luther Pierce, zakladatel kosmoteistické církve, je představitelem novodobého pohanského myšlení, pevně ukotveného v rasistických a antisemitských ideologických koncepcích tohoto světa. Jeho dílo neadoruje osobnost Adolfa Hitlera jako výše uvedené koncepce Sávitří Déví a Miguela Serrana, o to více se ovšem snaží postihnout ducha jeho myšlení, a to v podobě nauky tzv. *kosmoteismu*. Pod tímto relativně neškodným a neutrálním označením se skrývá metafyzická koncepce, která legitimizuje snahu spirituálně založených árijců vytvořit společnost, v níž je neárijcům vyhrazeno maximálně místo otroků či lovné zvěře. Nechvalně proslulou osobností mimo rasistickou a neonacistickou scénu se William Pierce stal po útoku Timothy McVeigha na federální budovu Alfred P. Murrah Building v Oklahoma city (19. 4. 1995), kdy se vyšetřováním zjistilo, že silnou inspiraci pro tohoto teroristu představoval Piercův utopický román Turnerovy deníky. I toto dnes slavné beletristické dílo obsahuje některé prvky Pierceho metafyzického myšlení a dokresluje myšlenkový svět tohoto zároveň nejvýznamnějšího amerického neonacistického politického organizátora a vydavatele „árijsko pohanské“ a rasistické literatury. Následující odstavce přibližují obě tyto tvůrčí stránky tohoto autora i stručné shrnutí jeho životních osudů.

4.1 William L. Pierce – životopis

William Luther Pierce se narodil 11. září 1933 v Atlantě (v Georgii) ve Spojených státech amerických v rodině manželů Piercových. Jeho otec William L. Pierce II. i jeho matka Marguerite Piercová (rozená Farrellová) patřili ke staré jižanské aristokracii a mezi jejich předky nalezneme jména guvernérů, prokurátorů, diplomatů a dalších vlivných osobností veřejného života amerického jihu. (Metapedia, 2012)

Dětství prožil William Pierce v Montgomery v Alabamě a v Dallasu (v Texasu), kam se jeho rodina přestěhovala po tragické smrti jeho otce při autonehodě. Po ukončení základní školy odešel W. Pierce studovat vojenskou akademii, kterou ukončil v r. 1951 maturitní zkouškou. Poté odešel Pierce studovat fyziku na Rice University v Houstonu (v Texasu). Po ukončení univerzitních studií začal pracovat v Národní laboratoři v Los Alamos. Při zaměstnání absolvoval doktorandské studium, které ukončil v r. 1962 získáním titulu PhD.

V letech 1962 až 1965 Pierce působil jako odborný asistent na Oregonské státní univerzitě, kde se zabýval teoretickou fyzikou. (Metapedia, 2012)

Počátky Pierceho politicky aktivního života lze sledovat právě ještě v období, kdy působil na univerzitě. Zde se setkával s protestními hnutími studentů proti válce ve Vietnamu. Velmi rychle začal být znepokojen jejich rozmachem a začal je podezírat z napojení na komunisty a tušené židovské konspirátory v jejich pozadí. Následkem toho začal v roce 1966 spolupracovat se zakladatelem Americké nacistické strany Georgem Lincolnem Rockwellem jako editor jeho stranické tiskoviny *National Socialist World*. Poté, co byl v r. 1967 Rockwell úkladně zavražděn bývalým členem jeho strany, vstoupil Pierce do Americké nacistické strany a spolupodílel se na jejích aktivitách až do r. 1970, kdy se připojil k Národní alianci mládeže, na jejímž podkladě později vznikla na jeho popud Národní aliance (1974). (Goodrick-Clarke, 2006; Rudgley, 2008)

Národní aliance se pod Pierceho vedením posléze stala jedním z nejdůležitějších neonacistických uskupení v zemi. Její aktivity spočívají především v asociační činnosti nejrůznějších neonacistických a rasistických organizací ve Spojených státech (i mimo ně) a ve vydávání knih, časopisů a hudebních nahrávek pohansko-árijských a rasistických interpretů. Vedle toho Národní aliance dále provozuje rozhlasové vysílání pod názvem *American Dissident Voices*. Bylo to právě nakladatelství National Vanguard Books, Inc., organizační jednotka Národní aliance, které vydalo dva Pierceho nejznámější literární počiny – „Lovec“ a „Turnerovy deníky“, které Pierce napsal pod pseudonymem Andrew Macdonald a které jsou dodnes považovány za jakýsi novodobý *Main Kampf* moderní neonacistické scény. (Rudgley, 2008) Mimo tyto aktivity je Národní aliance taktéž výrazným podporovatelem Kosmoteistické církve, která má troufalou ambici stát se novým náboženstvím všech lidí evropského původu.

William Pierce zemřel 23. července 2002 na rakovinu, ve svém domě na farmě v Západní Virginii, v místě sídla organizačního ústředí Národní aliance a kosmoteistické církve. (Metapedia, 2012)

4.2 Kosmoteismus

V polovině 70. let 20. století založil William Pierce náboženské společenství, nesoucí jméno „Církev kosmoteistické komunity“. Jedná se o kulturně náboženské zázemí jeho

politického projektu Národní aliance a obchodního projektu vydavatelství časopisu *National Vanguard* a různých edicí textů vlivných neonacistických autorů. I když samotná komunita čítá pár členů, nelze přehlédnout intelektuální vliv, který tato skupina má na americkou i evropskou neonacistickou scénu. (Goodrick-Clarke, 2006, Rudgley, 2008)

Klíčovým psaným kánonem této náboženské komunity je Piercův text „Kosmoteismus“, který se skládá ze tří základních částí věnovaných metafyzice, otázce smyslu života a společenské etice. Jak napovídá samotný název kosmoteismu, jedná se o panteistickou koncepci, která v Pierceho pojetí má velmi blízko k indické advaitistické filozofii. Pierce se ovšem záměrně vyhýbá pojmům jako „brahma“, „atman“ či „černé slunce“ a nahrazuje je maximálně neutrálními pojmy, čímž činí svoji nauku více přijatelnou pro západní následovníky Hitlera. Pravděpodobně ne náhodou má jeho koncepce i blízko k Hitlerovým panteistickým názorům, tak jak je v letech 1942-43 prezentoval při neformálních setkáních se svými spolupracovníky ve svém hlavním stanu.

Následující řádky ve stručnosti představí některé klíčové teze kosmoteistické nauky, které legitimizují z filozoficko-náboženských pozic vyhlazovací praxi nacistické ideologie.

4.2.1 „Stezka“

Prvním a nejdůležitějším ontologickým předpokladem Pierceho filozofické koncepce je existence jediné Reality, která je jediným Celkem a zároveň Stvořitelem i Sebestvořitelem. Jedná se o jednotu Ducha všech věcí a zjevného vesmíru, ze které není vyjmut ani člověk, který se potom podílí na realizaci tvůrčího Jediného záměru tohoto Ducha v hmotném světě. Tento Jediný záměr vychází z Tužby Stvořitele po sebevyjádření prostřednictvím jevového světa. (Pierce, 2012)

Toto sebevyjádření je podle Pierceho motorem evoluce, která přináší stále dokonalejší bytosti. Tou nejvyšší je v současnosti árijský člověk. Ten jediný v sobě nese boží tužbu v podobě záměru být vyšším člověkem. A pouze on jediný má i v sobě předpoklady dosáhnout určitého stavu, kdy se jedinec plně podílí na záměru Sebevyjádření Stvořitele (Sebe-naplnění Sebe-stvořeného) a rozplývá se v tomto božském Celku, kdy jeho osoba ustoupí do pozadí a nechá božství působit skrze sebe. Neárijské lidi jsou oproti árijskému lidu dle Pierceho slepou cestou této evoluce Ducha. Díky své údajné primitivní instinktivní povaze nejsou neárijské schopni dosáhnout probuzeného vědomí a následného dosažení Božského vědomí. I árijské jsou v tomto ohledu samozřejmě jen vývojovým krokem v této

evoluci Božského vědomí, ale z pohledu Stvořitele jsou nezbytnou půdou pro vznik nadlidské bytosti, které patří budoucnost. Ta dle Pierceho vzejde z těch árijců, kteří na stezce svého života přejdou přes práh Božského vědomí. (Pierce, 2012)

Pierce považuje za nutný předpoklad tohoto dosažení stavu Božství užívání Pravého rozumu, který je na rozdíl od rozumu falešného vždy v souladu s imanentním vědomím Celku. Člověk užívající pravý rozum má vždy na mysli Jediný záměr Celku jako svůj cíl a k němu obratně směřuje své kroky. Takový člověk se potom „*snaží hledat ve všem řád a straní se chaosu. Je potěšen harmonickým vztahem mezi všemi elementy svého života a světa. Odmítá to, co je v rozporu a nezapadá, co je cizí*“. (Pierce, 2012) Tento Pravý rozum je dle Pierceho dán pouze árijským lidem a je umožněn tím, že v jejich duších plane určitá Božská jiskra, která je imanentním vědomím Celku. Pokud takoví lidé dostanou možnost vládnout, nastává skutečný pokrok, především pak na poli duchovním a kulturním. Vládnou-li lidé falešného ducha, ztrácí lidé zájem o vyšší duchovní cíle, začnou preferovat konzumní způsob života, což v posledku může vést ke zhroucení celé lidské civilizace. (Pierce, 2012)

V okamžiku smrti, což je důležitý milník lidského života, je zhodnoceno, nakolik se jednotlivé lidské bytosti ve svém myšlení a jednání přidržovaly Pravého rozumu. Lidé (neárijci i árijci), kteří byli vedeni falešným rozumem, se v okamžiku smrti stávají pouhou neživou hmotou a jejich osudem je věčná nicota. Ti árijci, kteří dosáhli stavu Božského vědomí, mají určitý podíl na nesmrtelnosti Celku: jejich tělo sice zaniká, ale jejich duch zůstává s Celkem a dále se podílí na realizaci záměru Stvořitele. (Pierce, 2012)

4.2.2 „O živých tvorech“

I když Pierce akceptuje myšlenku evolučního procesu přírody, který přináší mnohé varianty druhů, které opět po kratší či delší době nechává zmizet, aby je nahradil druhy dalšími, lze říci, že jeho interpretace principů řídících tento proces je standardnímu vysvětlení moderní biologie stejně tak vzdálená jako všechny kreacionistické teorie, které marně zápolí s Darwinovou teorií o své uznání ve vědecké komunitě. Podle Pierceho totiž podstatou přírodního výběru není výskyt nahodilých mutací, které lépe adaptují určitý druh na své neustále měnící se prostředí, ale velikost Božské jiskry, která se v různé míře a intenzitě nalézá ve všech jevech hmotné reality, čili i v živých tvorech, včetně všech

současných lidských ras. (Pierce, 2012) To je samozřejmě myšlenka, pro niž nebude mít žádný vědec pochopení.

Ještě méně přijatelné jsou ovšem další Pierceho sociálně darwinistické názory. Pierce označuje neárijské populace za slepou uličku evoluce a tvrdí, že jako takové jsou v současné době brzdou vývoje lidstva. Do nedávné doby byly tyto neárijské rasy užitečné jako třída otroků, realizující záměry árijských pánů, nyní jsou ovšem ohrožením dalšího vývoje lidstva k nadčlověku. Proto by dle Pierceho měla vůči nim být podniknuta „nejtvrdší opatření“. (Pierce, 2012)

V této souvislosti Pierce upozorňuje na to, že většina árijského lidstva podléhá falešným představám o tom, že všichni lidé jsou si rovni. Poukazuje na to, že již dle zběžného pozorování přírody se nikde v naší realitě potvrzení pro takovou myšlenku nevyskytuje, a že „*každá živoucí část Celku žije pouze narušováním jiných částí; každé zvíře musí do sebe přijímat jiné živé tvory a musí po sobě zanechávat to, co zbylo*“ (Pierce, 2012). Stejně tak je tomu dle Pierceho u lidského druhu, kdy vyšší typy mají přirozené právo odstranit z cesty svého vývoje typy nižší (jako tomu např. bylo v případě vyhubení neandertálských populací lidmi moderního typu). Pokud v přítomnosti neárijský typ člověka neslouží Stvořitelovu Záměru, potom dle Pierceho mínění jeho život nemá hodnotu a není důvod, proč zde na zemi tento typ uchovávat. Řešení této situace je ještě více naléhavé, pokud tento typ člověka svojí existencí ohrožuje dosažení Božského vědomí jinými tvory. Dle Pierceho je proto právě nyní nejvyšší čas zbavit se všech více či méně humanistických nauk (které mohou představovat např. křesťanství, liberalismus, socialismus či komunismus). Neváhá tyto nauky označovat za duchovní jed, který má destruktivní vliv na spirituální růst příslušníků vyvolené árijské rasy. (Pierce, 2012)

Za naprostou katastrofu Pierce považuje křížení lidských ras, kdy je velikost Boží jiskry ukryté v podstatě určitého lidského druhu oslabována a znehodnocována míšením krve. Doslova tvrdí, že žádný kmen „*nemá své krvi dovolit mísit se s jinými kmeny, protože každý kmen sleduje jinou dráhu na Stezce života. Když se kmeny mísí, vnitřní vědomí o směru je ztraceno a s ním i potenciál pro dosažení Božského vědomí*“. (Pierce, 2012) Proto je nejvyšší povinností každého árijského kmene „rozšiřovat svůj kmen“ a „*každou zemi, v níž žije, osvobodit od nebezpečí míšení s jinými kmeny*“ (Pierce, 2012). Jinými slovy, žádná forma genocidy neárijských ras není zavrženímhodná, vyžaduje-li to situace.

Stejný princip by ale měl být dle Pierceho uplatňován i v populační politice každého árijského kmene. Normy i instituce každého árijského společenství by měly být nastaveny tak, „*aby v každé generaci muži i ženy plodili množství potomků úměrně své vlastní hodnotě: nejlepší jich mají plodit nejvíce, nejhorší žádné*“. (Pierce, 2012) V hodnocení toho, co je považováno za „nejlepší“, je Pierce konzistentní. Nejlepší lidé jsou ti, co dosáhli „*Božského vědomí; ti, kdož kráčí po Stezce života s jasnou prozíravostí; ti, kdož překročili práh mezi člověkem a vyšším člověkem; ti, kdož slouží Stvořitelovu záměru s plným vědomím, že patří Stvořiteli a s úplným poznáním způsobu, jímž slouží*“. (Pierce, 2012) Tedy ti, kdož byli dříve zvaní „*Probuzení*“. U ostatních se pak dále hodnotí jejich schopnost sebeovládání, inteligence a tělesná konstituce. Jedinci, kteří těchto kvalit nedosahují, by dle Pierceho neměli mít nárok na svoji další reprodukci. Dle jeho názoru představují takoví lidé riziko spočívající v tom, že s ohledem na svoji slabost budou přijímat a dále šířit falešné rovnostářské nauky, které mohou opětovně odvrátit árijské lidstvo z cesty naplňování Stvořitelova záměru. (Pierce, 2012)

4.2.3 „O společnosti“

Důležité místo v Pierceho nauce zaujímá otázka uspořádání árijských společenství. Ve všech lokalitách, kde árijci žijí, by dle Pierceho měli utvářet Kosmoteistické komunity, tedy náboženská společenství, která pomáhají svým členům poznat pravdu a dosáhnout nesmrtelného Božského vědomí - a tím pomáhat realizaci Záměru Stvořitele. Tato společenství zároveň by měla dbát na to, aby i místní instituce sloužily členům těchto komunit v naplňování tohoto záměru, a to především při sledování těchto čtyř lidských zájmů: přežití, správného úsilí, udržování řádu a vývoje. V souvislosti s tím by dle Pierceho měly instituce v árijských společenstvích plnit tyto čtyři odpovídající funkce: „*obranu Komunity a kmene, v němž má svůj základ; dozor nad úsilím členů Komunity; organizování Komunity pro udržování řádu a efektivního sledování svého Záměru; a zvyšování hodnoty Komunitního kmene*“. (Pierce, 2012)

V praxi by to mělo znamenat, že Kosmoteistické komunity plně podporují své členy při utváření rasově čistých „*strážných sborů*“ (nahrazujících činnost ozbrojených sil, policie a lokálních domobran), které zaručují přežití komunity či kmene v případě útoku ze strany vnějších či vnitřních nepřátel. Zároveň je úkolem členů komunity „*chránit čistotu a zdravotnost vzduchu, jenž lidé dýchají, a vody, již pijí. Musí se zabývat kvalitou jídla, které*

požívají. Musí dávat pozor na každé ohrožení tělesného zdraví a zdatnosti lidí, a musí mít prostředky, jimiž zabrání komukoliv otrávit běžný vzduch, vodu či zemi, ať už kvůli nenasytosti, zášti, lhostejnosti či nevědomosti“. (Pierce, 2012) I péče o životní prostředí, jeho udržitelný rozvoj a rozumné využívání zdrojů, je dle Pierceho důležité téma přežití, v čemž se nijak názorově neodchyluje od svých předchůdců Sávitří Díví, Miguela Serrana a nakonec i samotného Hitlera. V souladu s tím je i Pierceho požadavek, aby Kosmoteistické komunity ovlivňovaly instituce v lokalitě tak, aby vedly členy společenství „k zdravějšímu, silnějšímu a krásnějšímu tělu“. (Pierce, 2012)

Velmi silnou úlohu by dle Pierceho měly Kosmoteistické komunity hrát v péči o myšlení členů společenství. Měly by vést své školy - tzv. „akademie“, poskytující dětem, mládeži i dospělým členům komunity vzdělání, zahrnující „jednotné základy jazyka, historie a jiných součástí jejich kulturního dědictví“ (Pierce, 2012). Především je ovšem cílem těchto akademií dovést své žáky k uvědomění si duchovního základu jejich existence a dále je vést k dosahování cílů Kosmoteistické Pravdy.

Nejdůležitější úlohu by ovšem měly Kosmoteistické komunity sehrát při zformování „Hierarchie“, čili komunity kněží, jejichž úlohou by mělo být řídit společenství árijců, vydávat pravidla (či je dle potřeby měnit) a vykonávat činnost soudců. Jedná se o elitní sbor, jehož příslušníci jsou na cestě k Božskému vědomí nejdále a jsou zárukou toho, že jejich rozhodnutí povedou komunity árijského lidu k naplnění Stvořitelova záměru. (Pierce, 2012)

Všechny tyto zmíněné instituce Kosmoteistických komunit by dle Pierceho měly spolupracovat na ochraně společenství před nositeli nesprávných názorů, ohrožujících duchovní zdraví členů těchto pospolitostí. Pokud někteří členové komunity začnou hlásat doktríny, jež nejsou v souladu s Kosmoteistickou Pravdou, mají instituce árijských kmenů takové jedince vyhnat ze svého středu a učinit je psanci. Stejně tak mají naložit s jedinci, kteří hlásají, že míšení různých ras je přípustné, a že všichni lidé jsou ve svém jádru shodní a mají stejnou hodnotu. (Pierce, 2012)

4.3 Program Národní aliance

William Pierce na rozdíl od Miguela Serrana či Sávitří Díví nezůstával pouze u literátské činnosti, ale snažil se o vytvoření takové politické organizace, která by byla

nositelem změny. Tou organizací, která je nejuvěrnějším naplnovatelem Pierceho ideologického odkazu, je jím osobně založená Národní aliance (1974), která se v současnosti snaží o širší mezinárodní přesah, nechce se omezovat pouze na území USA, a má již své příznivce i v evropských státech. (viz <http://www.natall.com>) Určitě není od věci poukázat na klíčové předpoklady a cíle jejího programu, které jsou pokračováním Kosmoteistické nauky v politické praxi.

Výchozím předpokladem politického programu Národní aliance je teorie židovského spiknutí, které udržuje árijské národy v otroctví. Důkazem pro toto troufale jednoznačné tvrzení je postupný proces vymírání árijské rasy, jejíž zdatnost a natalita v posledních desetiletích údajně neustále upadá. Podle Pierceho a jeho následovníků toto není samo sebou a předpokládají, že za tím musí být skryt nějaký zlý záměr zřejmě nějaké neárijské rasy. Zastánci této teorie si naprosto nepřipouští pravděpodobnější vysvětlení moderní sociobiologie, že výhodnější strategií genů v boji o přežití je míchání genotypů, kdy úsilí o zachování čistoty genotypu sebou nutně přináší degenerativní účinky, projevující se právě snižováním vitality a natality určitého rasového typu.

Je proto zřejmé, že ideologie Národní aliance se musí potom uchylovat k teoriím, které přisuzují velký vliv na naše životy všudypřítomné *mediální* realitě (televizní vysílání, show-byznys, i určitá část internetového prostoru), která nás svým způsobem *hypnotizuje* a údajně nabízí všem konzumentům této zábavy určitá podprahová poselství, která jsou zhoubná pro příslušníky árijské rasy. Aby ideologové Národní aliance tuto domněnku potvrdili, odvolávají se na problematické empirické výzkumy počtu zástupců různých národností a ras ve světě produkujícím mediální realitu, kdy se např. tento znak zkoumá u různých postav show-byznysu jako jsou režiséři, herci, scenáristé, producenti, vlastníci a ředitelé televizních společností, zpěváci, skladatelé hudby či textaři. Vedle toho pak přisuzují médiím až takovou moc, že předpokládají schopnost těchto aparátů ovlivnit politiku státu – a to dokonce i přes odpor politiků i občanů. Tvrdí, že média legitimizují zjevné akty korupce a vlastizrady jako záslužnou službu státu, aniž by se proti tomu jakékoliv instituce snažily zasáhnout - v nečinnosti jsou média, armáda, policie i soudní systém. (National Alliance, 2012a) Nepřipouští si ani na okamžik možnost, že jsou tyto instituce pasivní pouze jen z toho důvodu, že nikomu nikde na světě nebezpečí židovského spiknutí nehrozí, a neberou v úvahu fakt, že racionálně pracující rozvědka vyhodnocuje všechny možnosti se stejnou maximální péčí, a pokud by se zde objevil jen určitý náznak

i takového nebezpečí jako je „sionistické spiknutí“, že by naši političtí zastupitelé vše ve skrytu či otevřeně vyřešili diplomatickou cestou či cestou silovou.

Strategickým cílem politického boje árijců proti údajným židovským utlačitelům, by dle ideologů Národní aliance proto mělo být postupné ovládnutí médií, která by ve stále větším rozsahu mohla distribuovat jejich politickou propagandu (za využití všech žánrů televizní a hudební zábavy). Při možnostech moderních technologií lze celkem levně distribuovat propagandistické materiály mezi všechny potenciální členy Národní aliance, kdy se nepředpokládá nějaké selhání této strategie, protože organizace bude přísně dohlížet na to, aby se z propagandy nestal byznys nemnohých, navyšujících neoprávněně svůj podíl na společné práci. Tedy aby se z distribuovaného propagandistického materiálu nestalo ziskové zboží. (National Alliance, 2012a) Tato situace je dle Pierceho následovníků eticky nemožná – a v živé funkční komunitě nereálná. (V tomto ohledu se ideologové Národní aliance naprosto shodují s Hitlerovým poněkud naivním názorem, že takto „árijec“ neuvažuje.) Národní aliance počítá s tím, že všichni její členové bez výjimky obětují všechen svůj blahobyt a pohodlí službě své rase. Finanční příspěvky hnutí by dle Pierceho a jeho následovníků měly být užity na podporu propagandisticky plodných uměleckých projektů. Cílem, kterému se všichni snaží dle svých sil přispět, je získání maxima sympatizantů, kteří nebudou protestovat proti aktivním krokům členů Národní aliance, nebo je dokonce budou ve správný okamžik osobně podporovat.

Dalším strategickým cílem v programu Národní aliance je vytvářet jakési stínové paralelní struktury, které by měly v okamžiku nacistické revoluce převzít do svých rukou vedení existujících silových struktur společnosti: armády, policie, soudců a zákonodárců, a samozřejmě masmédií. Pierce a další ideologové Národní aliance předpokládají, že je před námi jen velice krátký čas, než dojde ke zhroucení státu, neboť příslušníci kvalitnější rasy jsou ve svých funkcích stále více nahrazováni nekvalitními jedinci z ras ostatních. Snaží všemožné důkazy (obvykle vytržené z kontextu, mnohdy i dokonce přímo zfalšované), aby utvrdili příslušníky své komunity v jejich napjatém až nervózním očekávání katastrofy. Testují různé pravděpodobné možnosti řetězových reakcí, které by dokázaly rozložit až nakonec položit celý společenský systém. V případě úspěchu takové akce je dle Pierceho důležité být připraven převzít revoluční vedení a dát procesu jasný směr. (National Alliance, 2012a)

V kontextu těchto úvah patří mezi oblíbené téma Pierceho následovníků myšlenka zkoordinovaného hromadného přerušení distribuce „chleba a her“ nejširším vrstvám obyvatelstva. I mnohdy loajální občané by dle Pierceho pravděpodobně za takových okolností přestali sympatizovat s jejich dosavadním chlebovárcem a přestali by na aktivitách systému participovat. V okamžiku hroucení společnosti se dle Pierceho začnou lépe uplatňovat strategie chování založené na rasové soudržnosti. To by dle něho měla být šance na znovudobytí světové nadvlády (i nadvlády v jednotlivých lokalitách, kde se árijci v různém počtu nachází), kde by se projevila kvalita jejich rasového typu. Prozatím by se jednotlivé organizační odnože Národní aliance měly snažit o vytvoření paralelních společenství kolonizujících venkovské lokality, které jsou zázemím jakékoliv činnosti Národní aliance, ale stejně tak by neměly rezignovat na zakládání tajných buněk své organizace ve větších městech. (National Alliance, 2012a)

4.4 Cíle Národní aliance

Evidentní návaznost na ideály kosmoteistického náboženství lze využit i u deklarovaných cílů politické činnosti Národní aliance. Stručné formulace těchto cílů lze nalézt na webových stránkách Národní aliance, a to dokonce v šestnácti evropských jazycích. Jedná se o určité vize společnosti, která je vykreslena jako radikálně odlišná od té současné, a jejíž nastolení by pravděpodobně představovalo uskutečnění nejkrvelačnejší genocidy v lidských dějinách.

Cíl první: vítězství v boji o životní prostor

Prvním nejdůležitějším cílem, ke kterému by aktivity Národní aliance měly směřovat, je znovuosídlení a etnické vyčištění prostoru, který buď byl odjakživa osídlen árijci (tedy území celé Evropy), anebo je svým klimatem pro kolonizaci árijským lidem vhodný (Severní Amerika, Jižní Afrika). Pierce a jeho následovníci jsou přesvědčeni, že přežití bílé rasy je závislé na tom, zda její příslušníci budou schopni strategicky ovládat tato území a zda dokážou zabránit jejich osidlování příslušníky jiných ras. (National Alliance, 2012b)

Cíl druhý: naprostá hegemonie árijské kultury

Nastolená rasově homogenní árijská společenství by dle Pierceho měla být vždy postavena na árijských hodnotách, které jsou jako jediné plně slučitelné s „árijskou povahou“. At' se již jedná o germánské kmeny, keltské kmeny, slovanské a baltické kmeny

(apod.), všechny z nich svojí povahou lnou k árijským hodnotám a v novém uspořádání společnosti by měly odmítat jakékoliv semitské a ostatní neárijské hodnoty a zvyky. Bílí lidé by dle Pierceho měli vytvořit taková společenství, která budou ideální pro rozvoj árijského lidstva a udržení jeho nadvlády nad světem. Jakákoliv oblast kultury by měla být ryze árijského charakteru - ať se jedná o hudbu, literaturu, film (a další umělecké aktivity), architekturu, filozofii (a náboženství), pedagogiku, masmédiá či životní styl různých skupin lidí. Život v takové společnosti by dle Pierceho měl vést k tomu, že lidé budou stále silněji pociťovat určitý pocit sounáležitosti se svojí komunitou, kmenem, národem a rasou. Zároveň s tím si budou uvědomovat svoji odpovědnost za jejich přežití a budou ochotni se pro ni aktivizovat, či dokonce obětovat. Toto jejich vědomí zodpovědnosti by již nikdy nemělo být spoutáno jakoukoliv semitskou nábožensko-etickou pověrou, paralyzující sílu a aktivitu árijské rasy. Árijci by pro přežití své rasy, kmene či národa měli být ochotni učinit jakýkoliv nelidský čin. (National Alliance, 2012b)

Cíl třetí: nastolení nového politického uspořádání

Pierce a jeho následovníci se ve svých úvahách o ideálním politickém systému árijských společenství orientují především na popis revolučního režimu, který s ohledem na stav současné společnosti bude zřejmě muset být udržován po dlouhá období, než bude vůbec možné uvažovat o jiném modelu uspořádání společnosti. Rasově čisté árijské státy čeká řada úkolů, jako rasové očištění území, na která si árijci činí nárok, likvidace institucí, které jsou nepřátelské vůči jejich rase a reorganizace společnosti na nových základech, což je dle představitelů Národní aliance úkol na několik desetiletí. To dle Pierceho vyžaduje silnou centralizovanou vládu, spojující několik kontinentů, koordinující dlouhodobé eugenické programy jednotlivých árijských států, jejichž cílem má být očištění a zdokonalení árijského genofondu. Nicméně ani po tomto neurčitě dlouhém přechodném období se nedá předpokládat zavedení nějakého typu liberálně-demokratického minimálního státu, neboť ten není v úplném souladu s árijskou přirozeností. (National Alliance, 2012b)

Dle Pierceho vizí, bezesporu inspirovaných myšlením Adolfa Hitlera, budou všichni představitelé a zaměstnanci státu pečlivě vybíráni v procesu komplexní institucionální výchovy a vzdělávání na základě svých schopností a charakterových vlastností. Na vrcholu mocenské pyramidy by měli být lidé, kteří svoji vůdcovskou roli berou spíše jako svoji náboženskou povinnost, tedy pro které je věrnost a oddanost árijské rase nejvyšším svatým

příkázáním. Mělo by se jednat o lidi, kteří jsou svým charakterem imunní vůči jakýmkoliv neárijským vlivům, prosazovaným korupcí, vydíráním a obdobnými nekalými praktikami. (National Alliance, 2012b)

Cíl čtvrtý: reorganizace vzdělávacího systému

Rozsáhlými změnami by dle Pierceho a jeho následovníků měl projít vzdělávací systém. Ten by měl být stejným dílem zaměřen na rozvoj kognitivních schopností i technických dovedností žáků a studentů, dále na rozvoj jejich žádoucích charakterových vlastností a nakonec a především i na kultivaci jejich emocionální příchyllosti k vlastnímu kmeni, národu a rase. Vzdělávací systém by měl být důležitým garantem mezigeneračního předávání kulturního, intelektuálního a duševního dědictví komunity, zahrnujícího jazyk, historii, vědu, etiku, spiritualitu (apod.), a zároveň by měl být praktickým nástrojem při hledání místa budoucího zařazení žáků a studentů do společnosti, které by ideálně odpovídalo jejich možnostem a schopnostem. (National Alliance, 2012b)

Nový vzdělávací systém by při výchově a vzdělávání dětí a mladých lidí neměl ovšem opomíjet ani praktické dovednosti, jako umění hrát na hudební nástroj, vařit, psát na stroji, opravit motor, řídit firmu, bojovat se zbraní i beze zbraně, plavat, vychovávat děti, pěstovat potraviny, či postavit dům – čili často dovednosti, které jsou nezbytně nutné pro kolonizátory, osidlující nové končiny bez možnosti masivní podpory ze zázemí. Z téhož důvodu by měli vzdělávací instituce vést děti a mládež k procvičování jejich vůle, dodržování disciplíny, snášení nepohodlí, překonávání strachu, akceptaci zodpovědnosti a pravdomluvnosti. Nový vzdělávací systém by měl tak být schopen dovést každé vychovávané dítě k maximu jeho sil a schopností, které mu jeho genetická výbava umožní. (National Alliance, 2012b)

Ekonomický systém

Představy Peirceho a jeho následovníků o optimálním ekonomickém systému budoucí společnosti zůstávají u modelu jakéhosi regulovaného kapitalistického volného trhu, jehož fungování je vždy omezeno vyšším zájmem árijské rasy.

Tento ekonomický systém by měl respektovat lidskou soutěživou povahu a umožnit trhu více odměňovat ty, kteří se ukázali být schopnější. Tito jedinci by měli dostat určitou příležitost zařadit se do společenské hierarchie na úroveň, v přímé úměře odpovídající jejich schopnostem. Výsledkem toho by měla být více prosperující společnost než

v případě různých modelů plánované ekonomiky, které vedou k demotivaci lidí pracovat a spolupodílet se na inovacích výroby. Ti, co nejsou z nějakého důvodu schopni participovat úspěšně na trhu práce, by zřejmě neměli být nějak brutálně penalizováni, nicméně by měli být po zvážení okolností preventivně vyloučeni z reprodukčního procesu, aby své méně kvalitní či jinak problematické geny nepředávali dále. (National Alliance, 2012b)

Kapitalistický trh by ovšem neměl být institucí bez nadřazeného cíle a už vůbec by se neměl stát rozhodujícím kritériem pro posuzování hodnoty jedince. A naprosto by nemělo být dovoleno, aby neregulovaný volnotržní kapitalismus vedl ke společnosti, kde bohatí se stávají ještě bohatšími a chudí ještě chudšími. (National Alliance, 2012b). Nemělo by docházet k situaci, kdy ekonomické elity naakumulují více financí, než jsou schopny reálně utratit, a zadržují peníze v ekonomice, což je situace, která vede k nerovnováhám trhu. Proto by principiálně neměl být možný moment, *„kdy bohatí můžou zařídit věci tak, aby jim vyhovovaly“*, tedy např. si *„kupovat si zákony jaké potřebují“*, *„držet dole cenu práce“* (např. prostřednictvím importu neevropské pracovní síly), či znečišťovat životní prostředí, bez ohledu na dlouhodobé následky. (National Alliance, 2012b) To vše jsou okolnosti, které hrozí vyústěním v třídní nenávisť či dokonce až v bratrovražedný třídní boj, který nakonec může oslabit síly a další směřování árijské rasy.

4.5 Turnerovy deníky – instruktážní román pro ultrapravicové teroristy

Jak již bylo naznačeno, Pierceho beletristická tvorba plně koresponduje s jeho rasistickými politickými i teologickými koncepcemi. V žádném případě se nejedná o oddechovou četbu na dovolenou, ale spíše o komplexní výchovnou a instruktážní literaturu, záměrně i psanou za tímto účelem, jak koneckonců sám Pierce přiznal v rozhovoru se švédským profesorem dějin a náboženství Mattiasem Gardellem v roce 1997. Tenkrát Pierce své psaní charakterizoval jako *„způsob, jak lidi učit. Psát knihy, hry, filmové scénáře, protože lidé pak nejenom činy protagonistů prožívají, ale když uvedete protagonistu do situace, kdy se musí rozhodovat, když se dostane do nějakého konfliktu, který musí posoudit, pak čtenář nebo divák procházejí stejným procesem. Pak můžete*

diváky vést, učit je, přimět je změnit názory tak, aby na věci nahlíželi stejně jako váš hrdina.“ (Pierce in Rudgley, 2008, s. 183)

Následující odstavce si kladou za cíl přiblížit některé z Pierceho vizí, které konkretizují, jak může vypadat realizace hlavních ideálů Kosmoteistické církve a Národní aliance v praxi, a to na podkladě Pierceho nejznámějšího románu „Turnerovy deníky“ (poprvé vydán v r. 1978), ve kterém popisuje nedalekou dystopickou budoucnost Spojených států amerických.

Samotný román, psaný ve formě deníků, zaznamenaných hlavním hrdinou příběhu, začíná v nedaleké fiktivní budoucnosti, v okamžiku, kdy je v USA na základě tzv. Cohenova zákona zaveden zákaz osobního vlastnictví zbraní. Ústřední hrdina románu Earl Turner je zatčen po domovní prohlídce, která u něho objevila pistoli, nicméně po několika dnech je propuštěn, neboť americký soudní a vězeňský systém není v románové realitě připraven na ohromný počet neposlušných občanů, kteří se nechtějí rozloučit se svojí zbraní. Nadále je ovšem proti němu vedeno vyšetřování a je mu nakázáno, aby se nevzdaloval z města. Nesouhlas s vládním nařízením a zhoršující se bezpečnostní podmínky, kdy gangy afroameričanů a latinoameričanů terorizují příslušníky středních vrstev za bílého dne, donutí Earla Turnera k odchodu do ilegality, kde s ostatními členy fiktivního sdružení, nazývajících se Organizace (silně připomínající Piercovu Národní alianci), zahájí guerillový boj proti vládě Spojených států amerických. Teroristické akce Organizace nakonec destabilizují politicko-ekonomický systém natolik, že ho přestanou podporovat bílé i nebílé populace, a ten se nakonec rozpadá. Na západě USA vzniká nezávislé území Organizace, které vyvolá jadernou válku mezi SSSR a USA. Poté, co jsou zničena velká města na východě Spojených států, zahájí vojska Organizace závěrečné vítězné tažení, stále více aktivně podporované bílými obyvateli východu, proti federální vládě. Earl Turner zahyne během sebevražedného útoku na Pentagon, nicméně deníky se záznamy všech důležitých událostí z posledních let jeho života ho přežijí a stanou se důležitým dokumentem, detailně popisujícím průběh klíčových let Velké Revoluce, po které přichází utopická Nová Éra. (Macdonald, 2008)

Zajímavé jsou v kontextu tohoto románu Turnerovy úvahy, prokládající samotný děj knihy, které oscilují kolem tématu taktiky boje Organizace v oněch popisovaných revolučních letech, neboť zde celkem s jistotou tušíme, že hlavní hrdina přímo tlumočí některé názory svého autora. Právě tyto části knihy nám dávají určitou představu o tom,

jakou strategii a jaké vnímání světa Pierce doporučuje svým přímým následovníkům i všem neonacistům pro tento čas, kdy teroristy, jako byl Timothy McVeigh či Anders Breivik, můžeme považovat za osoby, které jím doporučené taktiky již uplatnily v praxi.

Zhodnotíme-li obsah románu z tohoto hlediska, na prvním místě můžeme potom jistě uvést Piercem několikrát zdůrazněný názor, který by si čtenář měl osvojit, že je v naší soukromé i veřejné sféře nezbytně nutné vytvořit si zvyk **posuzovat vše z hlediska přežití rasy**. Na očekávatelnou otázku, proč by tomu tak mělo být, nalezneme odpověď v jedné pasáži románu, kde je popsán vstup Earla Turnera do tzv. Řádu, elitního společenství, řídicího Organizaci, který má evidentně náboženský charakter (v podstatě je zde velmi zřejmá analogie s Kosmoteistickou církví). Turnerovi, jako osvědčenému a zdatnému členu Organizace je nabídnut vstup do tohoto elitního kruhu, kdy iniciace začíná prostudováním jakéhosi tajemného textu, který ho silně zaujme:

„Právě přečtené - a byla to vlastně kniha se čtyřmi sty strojopisnými stranami - mě vytrhlo z tohoto světa, z každodenní existence podzemního bojovníka Organizace, a jakoby přeneslo na vrcholek pomyslné hory, z níž jsem mohl jako na dlani pozorovat celý svět se všemi jeho národy, kmeny a rasami. Viděl jsem před sebou rozprostírat se věčnost od pradávných pařících se močálů před milióny lety až po neomezené možnosti, které nám připravují budoucí staletí a tisíciletí.

Kniha dává našemu současnému boji - Organizaci, jejím cílům i všemu, co s tím souvisí - mnohem širší souvislosti, nad nimiž jsem se předtím nikdy opravdově nezamyslel. Chci tím říci, že jsem přirozeně již tehdy přemýšlel o mnoha z věcí, o nichž kniha pojednává, ale nikdy jsem si je neshrнул do jednoho jediného, souvislého myšlenkového modelu. ...

Poprvé jsem pochopil nejhlubší důvod našeho jednání. Teď už je mi jasné, proč nesmíme ztroskotat, proč musíme zvítězit bez ohledu na výši rizika a obětování vlastního života. Všechno, co se až dosud stalo i co ještě přijde, závisí na nás - jsme skutečným nástrojem Božím při realizaci jeho nejvyššího plánu. Nikdy jsem nebyl pobožný v obvyklém smyslu toho slova, a proto taková slova možná zní z mých úst zvláště, ale jsou absolutně upřímná.“ (Macdonald, 2008, s. 73-74)

I když by se mohlo zdát, že takové „vyznavačské“ úvahy budou v románu působit rušivě, jedná se o nutnou vsuvku, má-li text působit konzistentně. S ohledem na další děj příběhu je celkem zřejmé, že všechno to násilí a utrpení, v jejichž líčení se román skutečně vyžívá, musí být něčím legitimizovány. S ohledem na to, že většina soudných čtenářů,

jakkoliv vlastenecky orientovaných, by si mohla při čtení románu uvědomit, že takové kvantum nelidské brutality nemůže být ničím zde na tomto světě ospravedlněno, a že „zisky“ vůbec nepřevažují nad „ztrátami“, je odvolání na metafyzické důvody více než nutné. Nakonec nejde o žádné lidské hodnoty, jak přiznává Pierce ústy Earla Turnera, ale o hodnoty vyšší – o smysl existence vesmíru:

„Jedna věc je však zcela jistá, že totiž ve hře je víc, než jenom naše svoboda. Pokud Organizace nyní nedostojí svému poslání, bude ztraceno všechno - naše dějiny, dědictví, bez užtku prolitá krev i usilování o něco vyššího po tolik tisíciletí. Nepřítel, proti němuž bojujeme, hodlá úplně zničit rasový základ naší existence. Nebude mít význam žádná omluva pro náš nezdar, protože pak si ji bude moci vyslechnout jen hemživá horda bezvýznamných mulato-zombie. Pak už nebudou bílí lidé, kteří by se nad námi zamýšleli, ani aby nás obviňovali ze slabosti, ani aby nám odpustili naši pošetilost. Jestliže ztroskotáme, bude narušen i velkolepý Boží plán a tato planeta se bude pohybovat kosmem bez vyšších bytostí, tak jako před miliony let.“ (Macdonald, 2008, s. 40)

Co by tedy měl čtenář akceptovat, je názor, že **rasa je vždy více než jedinec či skupina jedinců**, a že je tomu tak z Božího úradku. Bojovník árijské rasy by nikdy neměl váhat obětovat svůj život, přinese-li to prospěch jeho rase, a stejně tak by neměl váhat obětovat životy jiných árijských lidí, přinese-li to jejich rase zisk. I tomuto názoru je v „denících“ věnováno mnoho vět, obhajujících teror vůči civilistům – příslušníkům stejné rasy, opět v nejrůznějších kontextech.

První z těchto kontextů je, jak se dá očekávat, otázka zrádců rasy, kteří aktivně a vědomě kooperují s nepřítelem. Postupy proti takovým jedincům či organizovaným skupinám, které Pierce popisuje ve svém utopickém románu, se skutečně neliší od stalinistických postupů čekistů či NKVD. Takoví lidé si dle Pierceho nezaslouží žádné odpuštění, ale jen exemplární potrestání (či spíše pomstu), jak v jedné románové příhodě dokumentuje na příkladu aktivního šerifa, který náhodou zatkl jednoho člena Organizace:

„Šerifova sláva však neměla dlouhého trvání. Téhož večera, kdy zastřelili našeho člena, vystoupil ještě ve zpravodajské relaci televize s chvástáním, že provedl zásah jménem zákona, pořádku a rovnosti, a velkohubě varoval všechny ‚rasisty‘, že s nimi naloží stejně bezohledně, pokud mu padnou do rukou. Když se však vrátil ze studia domů, našel tam svou ženu ležet na zemi s proříznutým hrdlem. O dva dny později bylo jeho hlídkové auto přepadeno ze zálohy a v ohořelých troskách pak už jen našli jeho znetvořenou mrtvolu.“

Je to hrozná věc, zabít ženu vlastní rasy, ale kdo se jednou dostane do války, přestanou pro něj platit všechna tradiční pravidla. Jsme prostě ve válce na život a na smrt s Židem, který se cítí být tak blízko vítězství, že může nechat spadnout masku a jednat s nepřítelem jako s ‚dobytkem‘, jak učí jeho víra. Naše pomsta na šerifovi by měla alespoň sloužit jako varování Židovům křesťanským pohůnkům, že pokud přijmou Židův postoj k našim ženám a dětem, nemůžou čekat, že jejich vlastní rodiny budou v bezpečí.“ (Macdonald, 2008, s. 132-133)

O mnoho lépe by ovšem dle Pierceho neměli dopadnout ti zrádci, kteří poškozovali svoji vlastní árijskou rasu i jinými způsoby než službou v ozbrojených složkách. V jedné z vrcholných a zároveň nejbrutálnějších scén knihy, popisuje Pierce tzv. Den oprátky, kdy revoluční sbory Organizace účtují se všemi těmi, kdo se podle nich provinili proti árijské rase. Opět se nabízí srovnání s bolševickým terorem v Sovětském svazu v prvních desetiletích po revoluci a samozřejmě s nacistickým režimem.

„Dnes byl ‚Den oprátky‘ - hrůzný, krvavý, ale nevyhnutelný den. Poprvé po všech těch týdnech je dnes v celé jižní Kalifornii klidný a zcela pokojný večer. Noc je však naplněna tichou hrůzou. Na desetitisících sloupech veřejného osvětlení, na stožárech elektrického vedení i na stromech celé obrovské městské aglomerace visí děsivé postavy.

Jsou vidět všude v osvětlených částech města. Bylo k tomu použito dokonce i dopravních značek a semaforů, a prakticky na každém rohu, kolem nějž jsem procházel cestou do hlavního stanu, se houpalo jedno tělo - čtyři na každé křižovatce. Jen na jednom jediném silničním nadjezdu asi míli odsud, visela skupina třiceti mrtvol, z nichž každá měla na krku ceduli s nápisem: ‚Zradil jsem vlastní rasu‘. Dvě nebo tři postavy z této skupiny oblékli před pověšením do akademických talárů a všichni jsou zřejmě členy fakulty z blízké koleje kalifornské univerzity v Los Angeles.

... Dnešní večer jistě budou ve městě k vidění tisíce takových pověšených ženských těl se stejným plakátem na krku. Byly to ženy, které se provdaly nebo žily s černochoy, Židy nebo jinými ne-bílými muži.

Bylo možné spatřit i mnoho mužů, kteří se houpali s touto cedulí na krku, ale žen této kategorie bylo odhadem sedmkrát až osmkrát víc. Na druhou stranu, asi devadesát procent oběšenců s cedulí ‚Zradil jsem svou rasu‘ jsou muži, takže obě pohlaví jsou zastoupena zhruba rovnoměrně. Ti, co na sobě mají naposledy zmíněný text, jsou politici, advokáti,

obchodníci, rozhlasoví a televizní hlasatelé, soudci, učitelé, úředníci školské i městské správy, byrokrati, kazatelé nejrůznějších sekt a ostatní, kteří kvůli kariéře, společenskému postavení nebo voličským hlasům pomáhali Systému prosazovat jeho program multi-rasové společnosti. Systém jim už jejich třicet stříbrných zaplatil a dnes tedy dostali zaslouženou odměnu i od nás.

... Radnice bylo místo, kam jsme svázeli k oběšení všechny bývalé celebrity Systému: známé politiky, velký počet prominentních hollywoodských hvězd a některé postavy z televize. Kdybychom je zaškrtili před jejich domy jako všechny ostatní, vidělo by je jen pár lidí, a my jsme je chtěli použít jako poučný příklad pro mnohem větší audienci. Ze stejného důvodu jsme mnoho z kazatelů na našem seznamu shromáždili v jednom ze tří velkých kostelů, kde jsme měli televizní štáby, které pak mohli jejich popravu vysílat.“
(Macdonald, 2008, s. 163-165)

Stejně nehumánní postoje ovšem Pierce ústy svého hrdiny zaujímá v případě náhodných či nutných obětí z řad bílé populace. I když románový hrdina Earl Turner připouští, že je mu obětí z řad árijského lidu líto, na druhou stranu je daleko toho, aby je považoval za „nevinné oběti“.

„Samozřejmě je mi hrozně líto milionů bílých lidí, tady i v Rusku, kteří zemřeli a ještě zemřou, než dokončíme tuto válku za naše osvobození z židovského područí. Ale nevinní? Nemyslím si. Na většinu dospělých ten výraz jistě neseděl.

Není nakonec člověk sám odpovědný za svou situaci, přinejmenším v kolektivním smyslu? Kdyby bílé národy světa nepřipustily své ovládnutí Židy, kdyby se nepodřídily židovským myšlenkám a židovskému duchu, nebyla by tato válka nutná. Sotva můžeme tvrdit, že jsme neměli možnost neupadnout do židovské pasti. A vůbec už nemůžeme tvrdit, že jsme nebyli nesčetněkrát varováni.

Stateční a prozíraví bílí muži nás znovu a znovu varovali před důsledky naší pošetilosti. Dokonce i tehdy, když jsme sešli již hodně daleko po bludné stezce strachu před sebemenším odporem vůči Židům, stále ještě jsme měli k záchraně jednu šanci za druhou. Tu nejnovější teprve před zhruba padesáti lety, když se Němci a Židé pustili do nelítostného boje o vládu nad střední a východní Evropou.

V tom osudovém boji jsme stáli na straně Židů především proto, že jsme za své vůdce vybrali bezcharakterní a úplatné lidi. A bezcharakterní vůdce jsme měli proto, že jsme si ve

svém životě cenili nesprávných věcí. Zvolili jsme si vůdce, kteří nám za nic slibovali něco, kteří až příliš vycházeli vsříc našim slabostem a neřestem, kteří jak na divadle předváděli laskavý a přátelský úsměv, ale ve skutečnosti neměli charakter ani skrupule. Nedbali jsme skutečně důležitých otázek v životě národa a nechali zločincům Systému volnou ruku, takže záležitosti národa řídili tak, jak to vyhovovalo jim, a my jsme po nich pouze požadovali, aby se nám starali o ‚chléb a hry‘.

... Kdeže, mluvit o ‚nevinných‘ je nesmyslné. Musíme svoji situaci posuzovat komplexně a ve všech rasových souvislostech. Musíme pochopit, že naše rasa se podobá pacientovi s rakovinou, který musí podstoupit drastický chirurgický zákrok, aby se mu zachránil život. K čemu by bylo nadhazovat otázku, zda je vyřezávaná tkáň ‚nevinná‘, nebo ne. Mělo by to asi stejný smysl jako pokus o rozlišování mezi ‚dobrým‘ Židem a špatným, nebo jako se stále snaží naše tupohlavá honorace oddělovat ‚dobré negry‘ od zbytku jejich rasy.

Skutečností však zůstává, že jako jednotlivci jsme odpovědni za morálku a jednání celé naší rasy. To platí nejen pro příslušníky naší rasy, nýbrž i všech ostatních, a každý z nás teď musí být připraven na to, že bude osobně vyzván ke složení účtů ze své odpovědnosti. V těchto dnech k tomu budou vyzváni mnozí.“ (Macdonald, 2008, s. 195-197)

Nakonec tedy ani nepřekvapí Pierceho názor, že teror proti vlastnímu lidu je nutnou složkou boje proti systému a taktéž prostředkem převýchovy širokých mas. V Pierceho cynické vizi světa může vlastně každý jedinec posloužit své rase, i třeba nedobrovolně, neboť cena jeho života je beztak již nízká, a to díky výchovnému působení médií, která jsou dle jeho názoru převážně v židovských rukou.

„Nemá v hlavě jednu jedinou myšlenku, kterou by mu tam nevtloukla televize. Ke všemu na světě umí zaujmout ‚správný postoj‘ a jedná, myslí a mluví přesně tak, jak si myslí, že se od něj očekává. Stručně řečeno, stal se přesně tím, co se z něj Systém v posledních padesáti letech snažil udělat - je součástí konzumní masy, příslušníkem proletariátu s dokonale vymytým mozkiem, stádním tvorem, vzorným plodem demokracie.

Náš průměrný bílý Američan takový bohužel je. Nelíčenou a hroznou skutečností zůstává, že jsme se snažili znovu rozdmýchat hrdinného a idealistického ducha, který v něm už jednoduše není. K takovým koncům vypreparovala záplava židovské materialistické propagandy devadesát devět procent našich lidí, kteří jí jsou vystaveni prakticky po celý svůj život. ...

Zhruba před půl rokem začala Organizace s Američany poprvé zacházet realisticky, tedy jako se stádem dobytka. Když nebyli schopni reagovat na idealistické apely, začali jsme je oslovovat tím, čemu rozumějí - strachem a hladem!

Sebereme jim jídlo ze stolu, vyprázdníme jejich lednice, a tím připravíme Systém o hlavní sílu, která drží lidi ‚semknuté kolem praporu‘. A jakmile začnou hladovět, naženeme jim takový strach, že se nás budou bát víc než Systému. Budeme tedy s nimi jednat přesně tím způsobem, jakým si zaslouží.

Opravdu nevím, proč jsme se tohoto postoje tak dlouho děsili. Měli jsme přece dost zkušeností z desetiletých válek v Africe, Asii i Latinské Americe, abychom se z nich poučili. Ve všech případech partyzáni zvítězili tím, že lidem nahnali strach, místo aby se dělali populárními. Když někde veřejně k smrti umučili místní starce a zmasakrovali celé obyvatelstvo, protože odmítalo vydat své zásoby potravin, vyvolalo to v sousedních vesnicích takovou hrůzu, že se pak už nikdo neodvážil jejich požadavkům nevyhovět.

My, Američané, jsme to všechno viděli, ale odmítali jsme tyto způsoby užívat i na sebe samé. Právem jsme pokládali všechny barevné za stádové tvory, a proto nás nepřekvapovalo, že se chovali tak, jak se chovali. Ovšem sebe samé jsme - nesprávně - považovali za něco lepšího.

Existovaly samozřejmě doby, kdy jsme něčím lepším opravdu byli, a dnes bojujeme právě proto, aby se ten čas zase vrátil. V současnosti jsou však naši krajané pouhým stádem manipulovaným bandou rafinovaných cizinců, kteří oslovují naše nejnižší pudy. Klesli jsme tak hluboko, že už vůči svým utlačovatelům necítíme ani nenávist, ani proti nim nebojujeme. Jen se jich bojíme a snažíme se jim zalíbit jako hodné dětičky.“ (Macdonald, 2008, s. 102)

Vrátíme-li se na začátek této kapitoly a připomeneme si, že románová tvorba představuje pro Williama Pierceho efektivní prostředek výchovy bílých lidí, je nám zřejmé, že máme co do činění se skutečně nebezpečným autorem, který nechává vzadu za sebou zmíněné spisovatele, jako byla Sávitří Díví či Miguel Serrano. Po teroristických útocích, jako byl výbuch ve federální budově v Oklahoma city či hromadná vražda několika desítek levicově orientovaných mladých lidí v Norsku, se stává zřejmé, že vize neonacistických náboženských fanatiků začínají opět inspirovat některé jedince a skupiny ke kriminálním činům, což může být v časech ekonomické a politické nejistoty roznětkou

k občanským válkám a nástupům diktatur. Toto riziko je samozřejmě nízké, ale rozhodně ho nelze vyloučit. Pokud jsme ochotni připustit, že stojíme na prahu doby, kdy bude nutné reorganizovat světový politický řád a stávající modely ekonomiky, je rozumné věnovat pozornost některým tendencím ve společnosti a včas na ně racionálně reagovat. I když možná budeme muset obětovat část svého pohodlí a některá privilegia příslušníků „prvního“ světa.

5 Závěr

Když William Blake ve svém vizionářském, gnosticky laděném textu „Snoubení nebe a pekla“ zmínil možnou skutečnost, že se naplnila kletba židovských kněží, kterou uvrhli na naše „původní“ evropské bohy, které sugestivně vylíčili jako d'ábly vzbouřené proti jedinému pravému Bohu, v jejímž důsledku všechny evropské národy „*věří v židovský zákon a modlí se k židovskému bohu*“ (Blake, 1994), vyjádřil tím určité dobové přesvědčení o povaze náboženství, z jehož nadvlády se tehdejší společnost již pomalu vymaňovala. I když tyto věty byly vysloveny náboženským mystikem, přesto v sobě zároveň obsahovaly jistý lidový (svojí povahou nevědecký) diskurs, který vyústil v určitý typ rasistické sociálně darwinistické ideologie, založené spíše na principech určité pseudobiologické výkladové teorie stvoření lidstva než na *Bibli* či jiných posvátných písmech.

Přesto se dnes zdá, že stará gnostická teologická představa Jehovy Starého zákona jako nižšího boha (který je totožný s Demiurgem gnostiků, či se Satanem židů) nikdy z představivosti lidstva nevymizela, a že se opět vynořila, očekávatelně opět na půdě novopohanských subkulturních komunit, blízkých neonacistické ideologii. Při pátrání neonacistů po vhodné náboženské formě života budoucích čistě árijských komunit se musela opět nutně objevit představa zrození Syna pravého nejvyššího Boha, který zakročil proti přísluhovačům d'ábla na jejich vlastním hřišti, zdánlivě byl zabit, aby potom triumfálně povstal z mrtvých a založil společenství bojovníků proti falešnému bohu Starého zákona (který jest Jehovou i Satanem zároveň), kteří na rozdíl od židů uctívají jediného pravého absolutního Boha. Tato představa se ovšem už nevztahuje k polomytické osobnosti Ježíše Nazaretského, žijícího na Zemi zhruba před dvěma tisíci lety, ale našla si nového nositele – Adolfa Hitlera, ve kterém mnoho neonacistických teologicky orientovaných intelektuálů vidí údajně posledního *avatára* hinduistických písem - *Kalkiho*, kterého nejvyšší Bůh seslal na zem, aby zachránil svět lidí.

Tento avatár Kalki-Hitler stejně jako Blakeův gnostický Ježíš je ve vyprávění těchto svérázných intelektuálů mytická postava, která vedla a stále vede metafyzický boj proti všemu židovskému, proti jejich náboženství a kultuře (i proti všem Evropany převzatým odnožím jejich kultury), a na naší hmotné úrovni i proti všem osobám tohoto původu. Domyslíme-li do všech důsledků, co všechno může také znamenat přijetí tohoto postoje nepřátelského vůči všemu židovskému (což zahrnuje i nepřátelství vůči všem etickým

zásadám křesťanství, které uznává židovský Starý zákon jako svůj fundament), nalezneme na konci těchto úvah naprostou lhostejnost k principům *humanismu* v našem každodenním životě, či dokonce adoraci činů proti *lidskosti*, jsou-li namířeny proti příslušníkům jiných ras.

Zaujme-li výše zmíněný postoj kritické množství osob, může to skutečně skončit teroristickými útoky či politickými opatřeními proti příslušníkům jiných národností a ras, které se v civilizovaném světě nazývají jako holocaust či genocida. Nebylo by to poprvé a zřejmě ani naposledy v historii lidstva. Jak tvrdí Carl Jung, posedne-li určitý národ archetyp jeho kolektivního Stínu, zvyšuje to riziko, že záhy budou v každodenní sociální realitě v takovém společenství opuštěny civilizované způsoby života a budou páčány nejrůznější zločiny proti lidskosti. Tento archetyp v sobě obsahuje všechny zavržené a potlačené hodnoty předků, které byly opuštěny v okamžiku přijetí určité společenské smlouvy, v Evropě zpravidla v momentě přijetí křesťanského evangelia. Tyto hodnoty ovšem určitá lidová tradice v našem povědomí nesla dále, skryté v mytologických vyprávěních, představujících trpěný periferní diskurs, který nikdo nebere (a neměl by brát) vážně. Pokud dojde pod vlivem určité společenské krize k návratu k určitému zavrhanému archetypu, který je určitou ztracenou a znovu nalezenou částí nás samotných – naší kolektivní identity, je potom dle Junga nutné dokázat tento archetyp nějakým užitečným způsobem *integrovat* do kultury určitého společenství, aby nedošlo k druhé možnosti – k emocionálnímu pohlcení tímto archetypem a nekritickému přijímání určitých eticky problematických požadavků tohoto archetypu. Když mluví Blake o svém gnostickém Ježíši jako o ctnosti následující své „pudy“, mívá se tedy právě s tím, co přijetí Kristovy nauky ve skutečnosti v pohanské Evropě znamenalo – akceptaci poměrně racionálních návrhů toho, jak by měla společnost fungovat. A právě v tradici těchto racionálních způsobů řešení pokojného soužití různých národů, etnik a ras bychom v Evropě měli pokračovat.

6 Literatura

- BERGIER, J.; PAUWELS, L. *Jitro kouzelníků*. 3. vyd. Praha: XYZ, 2009. 315 s. ISBN 978-80-86864-88-4.
- BLAKE, William. *Snoubení nebe a pekla*. 1. vyd. Liberec: Dauphin, 1994. 207 s. ISBN 80-901842-5-1.
- BUDIL, Ivo. *Od prvotního jazyka k rase*. 1. vyd. Praha: Academia, 2002. 278 s. ISBN 80-200-0987-6.
- FOWLER, R. G. Chronicle of the Life of Savitri Devi. In *The Savitri Devi Archive* [online]. Savitridevi.org. [cit. 26. 5. 2012]. Dostupné na: <http://www.savitridevi.org/chronology.html>
- GODMAN, David. (ed). *Buďte čím skutečně jste – Učení Šrí Ramany Maháršiho*. In *ADVAITA* [online]. Advaita.cz. [cit. 12. 5. 2012]. Dostupné na: http://www.advaita.cz/upload.cs/e/e056fb44_0_ramana_plna_verze.pdf
- GOODRICK-CLARKE, Nicholas. *Černé slunce. Árijské kultury, esoterický neonacismus a politika identity*. 1. vyd. Praha: Eminent, 2006. 458 s. ISBN 80-7281-281-5.
- GOODRICK-CLARKE, Nicholas. *Hitlerova kněžka*. 1. vyd. Praha: Grada, 2011. 274 s. ISBN 978-80-247-3561-0.
- JUNG, Carl. Wotan. In *Bratrství.net* [online]. Sarmatia.files.wordpress. [cit. 26. 5. 2012]. Dostupné na: http://sarmatia.files.wordpress.com/2009/11/jung_wotan2.pdf
- KUBIZEK, August. *Adolf Hitler – můj přítel z mládí*. 1. vyd. Turnov: Tygros, 2012. 288 s. ISBN 978-80-260-1879-7.
- MACDONALD, Andrew. *Turnerovy deníky*. 1. vyd. Praha: Kontingent Press, 2008. 209 s. ISBN 978-80-254-1688-4.
- METAPEDIA. William Luther Pierce. In *Metapedia – The alternative encyclopedia* [online]. Metapedia.org. [cit. 27. 10. 2012]. Dostupné na: http://en.metapedia.org/wiki/William_Luther_Pierce
- NATIONAL ALLIANCE. Program National Alliance. In *The National Alliance* [online]. Natall.com. [cit. 20. 11. 2012a]. Dostupné na: <http://www.natall.com/slovak/Program.html>
- NATIONAL ALLIANCE. Ciele National Alliance. In *The National Alliance* [online]. Natall.com. [cit. 20. 11. 2012b]. Dostupné na: <http://www.natall.com/slovak/Goals.html>
- PIERCE, William. Kosmoteismus. In *Bratrstvo* [online]. Bravehost. [cit. 10. 4. 2012]. Dostupné na: <http://www.bratrstvo.bravehost.com/clanky/clanky%202.htm>
- SÁVITRÍ DÉVÍ. Hitlerismus a hinduismus. In *Tradice budoucnosti* [online]. Deliandiver.org. [cit. 12. 5. 2012]. Dostupné na: <http://tradicebudoucnosti.deliandiver.org/wp-content/uploads/2010/12/PDF-Devi1.pdf>
- SERRANO, Miguel. Esoterický hitlerista – Rozhovor s Miguelem Serranem. In *Radikální obrození* [online]. Radicalrevival.Wordpress. [cit. 26. 5. 2012]. Dostupné na:

<http://radicalrevival.wordpress.com/2012/02/28/esotericky-hitlerista-rozhovor-s-miguellem-serranem/>

RUDGLEY, Richard. *Vzkříšení pohanství. Síly zla, nebo budoucnost západní spirituality?* 1. vyd. Praha: Mladá fronta, 2008. 304 s. ISBN 978-80-204-1610-0.

WALLERSTEIN, Immanuel. Nové revolty proti systému. In *Britské listy* [online]. BListy. [cit. 21. 3. 2012]. Dostupné na: <http://blisty.cz/art/15830.html>

7 Rejstřík

A

archetyp, 17, 21, 22, 23, 24, 25, 49
árijci, 6, 12, 19, 27, 29, 30, 32, 33, 35, 36, 37
átman, 9
avatár, 10, 17, 24, 48

B

Blake, William, 48, 49

Č

Černé slunce, 21, 50

D

Demiurg, 18, 19

E

esoterický hitlerismus, 16, 17

G

gnose, 18, 19, 25, 48
Gramsci, Antonio, 4

H

Hitler, Adolf, 10, 11, 13, 14, 16, 17, 18, 20, 22, 24, 25,
29, 35, 48, 50
Hyperborejci, 19, 21

J

Jung, Carl G., 16, 17, 22, 23, 24, 49

K

Kalki (avatár), 24, 48

Kubizek, August, 13, 14

M

Macdonald, Andrew, 28, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46
Mahárši, Šrí Ramana, 10, 11, 50
McVeigh, Timothy, 41

N

Národní aliance, 28, 29, 33, 34, 35, 36, 37, 40

P

Pierce, William, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 35, 36, 37,
39, 41, 42, 43, 44, 50
Portasová, Maximiani, 6, 7

R

Rockwell, Lincoln, 8, 28

S

Sávitří Díví, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 13, 14, 16, 17, 18, 26,
27, 33, 46
Serrano, Miguel, 8, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23,
24, 25, 46
Stalin, Josef V., 13

T

Turnerovy deníky, 27, 28, 39, 40, 50

W

Wotan, 21, 22, 23, 50

Redakční rada Edice texty k sociální práci:

Mgr. Karel Bauer; Mgr. Radka Janebová, Ph.D.; PhDr. Martin Smutek, Ph.D.;

Mgr. Zuzana Truhlářová, Ph.D.

Řada: Vybrané kapitoly z teorií a metod sociální práce – sv. 11

Název: **Neonacismus jako kvazináboženský fenomén**

Rok a místo vydání: 2014, Hradec Králové

Vydání: první

Náklad: 200

Vydalo nakladatelství Gaudeamus při Univerzitě Hradec Králové jako svou 1313. publikaci.

ISBN 978-80-7435-373-4